

PSYCHO *energetika*

Zpravodaj České psychoenergetické společnosti

I/2022

Ze života ČEPES

Z věčnosti přicházíš II

5G technologie a koronavirus

Neuvěřitelné, nevysvětlitelné

Zpráva o činnosti ČEPES

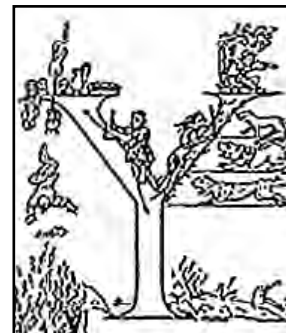
Mozek

Filipínské duchovní léčitelství

Pekelný kostel

Pythagorejské Y

Pythagorejské písmeno do dvou cest se štěpí,
ukazujíc dvě cesty jak lidský život veden bývá.
Cesta vpravo ku svaté Ctnosti míří
a ač zpočátku strmá a překážek plná, v míru končí.
Ta druhá je široká a schůdná,
z vrcholu však na skaliska poutník svržen padá.
Ten, kdo k Ctnosti po přetěžké stezce chvátá,
přemůže bolest a odměny a uznání se dočká.
Ten však, kdo po lenivém luxusu a zahálce baží,
zemře co bezectný působením činů velkých.

Maximinus

Obsah

ZE ŽIVOTA ČEPES

Zpráva o činnosti ČEPES 2020 – vedení ČEPES

1

Vzpomínky na kolegu Pavla Birčáka – Ing. V. Bažant

3

LÉČITELSTVÍ A ALTERNATIVNÍ MEDICÍNA

Z věčnosti přicházíš II – Ig. V. Bažant

4

LÉKAŘ A BYLINÁŘ RADÍ

Mozek – MUDr. J. Doležal

8

TELESTEZIE A PSYCHOKINEZE

Souvisí 5G technologie se vznikem koronaviru v kožních buňkách? – K. Pokorný

10

ŽIVNOSTENSKÁ SEKCE

Filipínské duchovní léčitelství s poznámkami právníka – prof. JUDr. I. Telec, CSc.

12

NEUVĚŘITELNÉ, NEVYSVĚTLITELNÉ?

Neuvěřitelné, nevysvětlitelné? Z televizních pořadů sešit 15 – Ing. J. Kapinus

21

RŮZNÉ - Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ

Pekelný kostel – F. Soukup

26

VALNÁ HROMADA 2022

I přes stále trvající pandemická omezení se v letošním roce povedlo zabezpečit valnou hromadu v obvyklém termínu. Možná právě díky covidové hrozbě nebyla účast největší, ale i tak byla valná hromada usnášeníschopná a vedení bylo přítomno kompletní a v plné síle.

ZPRÁVA O ČINNOSTI ČEPES ZA ROK 2021

Dobrý den dámy a pánové,

v souladu se stanovami se dnes dostáváme k vyhodnocení činnosti ČEPES za rok 2021 a ke stanovení úkolů na rok letošní. Předkládaná zpráva obsahuje rozbor dosažených výsledků podle základních dokumentů, a to „Zaměření činnosti na rok 2022“ a „Usnesení“. Obecně možno konstatovat, že pandemie zasáhla rozhodující mírou do života Společnosti. Vlivem pandemie a protipandemických opatření se nám nepodařilo najít termín, který by zajistil bezpečné setkání členů. Pandemie měla negativní vliv na celkovou činnost Společnosti a dodržování základních dokumentů. Řízení Společnosti bylo závislé na pražských členech vedení.

VYHODNOCENÍ JEDNOTLIVÝCH ČINNOSTÍ

Právní zabezpečení profesních kvalifikací

Profesní kvalifikace „Detekce anomálií zemské kůry“

V roce 2021 jsme připravili pro proutkaře dva odborné kurzy včetně zkoušek podle schválených

standardů pro revidovanou profesní kvalifikaci „Detekce anomálií zemské kůry“. Jarní kurz musel být kvůli pandemii zrušen a pro podzimní se nám podařilo najít pouze jediný termín, a to 19. a 20. 9. 2021. Organizace kurzu proběhla následovně. V sobotu 19. 9. 2021 se uskutečnily přednášky a v neděli 20. 9. 2021 pak zkoušky.

Kurzu se zúčastnilo celkem šest žadatelů, kteří všichni úspěšně kurz zvládli a obdrželi certifikát pro plnění úkolů profesní kvalifikace „Detekce anomálií zemské kůry“.

Samotná legalizace profesní kvalifikace trvala dlouho, povolení jsme obdrželi v rámci NSK v roce 2012, revize kvalifikace proběhla v roce 2020. Přesto si myslíme, že legalizace znamená velký úspěch, protože se jedná o profesi, která není závislá na školském vzdělání, ale na schopnostech a dovednostech. Reakce Sisyfovců byla okamžitá. Jak Společnost, tak gestor (MZe ČR), byly oceněny „Bludným balvanem“.

Povolání „Odborný pracovník v přírodním harmonizování lidského organismu“

V dokumentu „Zaměření činností na rok 2021“ byl stanoven úkol: řešit povolání „Odborný pracovník v přírodním harmonizování lidského organismu“ ve spolupráci s HK ČR. Protože odborní pracovníci budou při výkonu povolání pracovat s rozšířeným vědomím, zaměřili jsme naši snahu na řešení tohoto povolání v rámci garance HK ČR, protože od jiných ministerstev jsme garanci nemohli očekávat. Zaměřili jsme se na získání pomoci na Husitské fakultě UK. Základem jednání byly „Poznatky“ a následně článek „Z věčnosti přicházíš“. Byla nám nabídnuta pomoc, ale ta spočívala v přeměně ČEPES nebo odborných pracovníků v církvech anebo náboženskou organizaci.

Mnozí si kladou otázku: „Proč nepřišla pomoc shůry?“, když se jedná o prospěšnou činnost. Myslím, že to byla naše chyba, především zpočátku. Myslím, že i když jsme mluvili o propojení přírodních léčitelů s jejich duchovním vývojem, počáteční verze povolání léčitelů byla propojena se školským vzděláváním a rozumem. Ale rozšířené vědomí, které je základem dovedností léčitelů, nelze získat žádným školením, je to významný duchovní dar. A to jsme nezpracovali do prvotních projektů v rámci NSK, protože o podstatě dovedností léčitelů jsme obdrželi informaci až v roce 2016.

Spolupráce s HK ČR při zabezpečování činností Společnosti

Plně se potvrdila užitečnost být pobočným spolkem Společenstva drobného podnikání a být Autorizovaným živnostenským společenstvem HK ČR pro obor psychoenergetika, i když změ-

ny v Hospodářské komoře ČR nám do budoucna znemožní členství.

Poskytování služeb veřejnosti

Přestože činnost Společnosti byla značně omezena vládními opatřeními k zamezení šíření koronavirové nákazy, poskytování bioenergetických služeb, které se praktikovalo v průběhu roku 2021, pokračovalo podle možností – i když bylo prováděno většinou působením na dálku, bez přímé účasti klientů. Tak tyto služby zůstaly významným zdrojem finančního zajištění činnosti Společnosti.

Zájmová, odborná a badatelská činnost

V této kapitole budou rozebírány tyto akce: kurzy, spolupráce s jinými organizacemi, přednášky a semináře.

Semináře

V roce 2021 jsme uspořádali pouze jeden seminář, a to v únoru před uplatněním přísnějších vládních opatření. Počítali jsme ještě s podzimním, který měl navazovat na dřívější semináře o poznatcích, ale COVID-19 náš plán zmařil.

Setkání

Pandemie bohužel znemožnila uskutečnit jakákoliv setkání.

Osvětová, propagační a publikační činnost

Zviditelňování ČEPES patří mezi důležité aktivity potřebné k získávání podporovatelů i nových členů. Předkládáme seznam aktivit, které byly zaměřeny k tomuto cíli.

Festival Alternativa

Zúčastnili jsme se festivalu Alternativa především proto, že jsme chtěli pokračovat v návaznosti na úspěšnou přednášku z roku 2020.

Zpravodaj Psychoenergetika

Vedení považuje zpravodaj za celoročně důležitý informační zdroj uvnitř Společnosti, ale i na veřejnosti. Bohužel ani v roce 2021 se nestal diskuzním fórem našich členů. Přesto vedení považuje za potřebné, zpravodaj vydávat. Požadavek na vydávání časopisu vyplývá i ze směrnice o povinnostech autorizovaného živnostenského společenstva HK ČR.

Webové stránky

přispívají značnou měrou ke zviditelnění Společnosti. V současnosti možná tou největší. Vedení považuje internet za nejdůležitější a rychlý prostředek k informování široké veřejnosti i členů o akcích a činnosti ČEPES. Zvláště to

platí v období mezi vydáním jednotlivých čísel zpravodaje Psychoenergetika.

Na stránkách se najdou základní informace o ČEPES jako jsou stanovy Společnosti, Zpráva o činnosti za uplynulý rok a Plán činnosti na stávající rok. Pro zájemce o podnikání v oboru je na webu zveřejněna celá Oborová příručka. Najdou se zde také základní teoretické materiály.

Vlivem omezeného přístupu k počítači byly webové stránky využity pouze k nejdůležitějším informacím.

Organizační záležitosti

Kladně je třeba hodnotit skutečnost, že nebylo třeba řešit žádnou stížnost veřejnosti.

V důsledku pandemie byla narušena kolektivní činnost vedení. Schůzi vedení se nemohli zúčastňovat mimopražští členové. V současnosti členská základna čítá 90 členů.

Velikým problémem je neustálé zasílání členských příspěvků na dnes již neexistující bankovní účet. Způsobuje to zbytečné administrativní potíže a někdy to může vést i k tomu, že plátce nejsme schopni identifikovat anebo velice těžko.

Opakovaně upozorňujeme na změnu čísla účtu ČEPES: 115-2085550237/0100, IČ ČEPESu je 01917544.

Vedení děkuje převážně většině členů, kteří řádně plní svou základní povinnost a zaplatili včas členský příspěvek.

Informovanost členů o aktivitách ČEPES

Za základní zdroj informací považujeme webové stránky www.cepes.cz, zpravodaj Psychoenergetika a e-mailovou poštu cepes@cepes.cz.

Závěrem je možno konstatovat, že činnost Společnosti byla i v roce 2021 bohatá a rozmanitá. Vedení ČEPES děkuje touto cestou všem členům a příznivcům, kteří pomohli prací, finančními dary či jakýmkoliv jiným způsobem naplnit poslání a cíle Společnosti. Především se jedná o členy vedení, kteří se zapojili do potřebných činností zcela nezištně a ve svém volném čase.

ZAMĚŘENÍ A FORMY ČINNOSTI NA ROK 2022

Psychoenergetika

Základními aktivitami pro rok 2022 budou v této oblasti:

- uskutečnit minimálně jednou kvalifikační zkoušky podle hodnotícího standardu „Detekce anomálií zemské kúry“

- zachování a případné rozšíření péče biopraktika (odborného pracovníka) pro veřejnost v prostorách ČSVTS v Praze 1, Novotného lávka 5 i jinde
- pokusit se zachovat poslední poznatky formou čs. normy

Zájmová a badatelská činnost

bude zaměřena na:

- pořádání přednášek a seminářů pro zájemce o přípravu na zkoušky z PK „Detekce anomálií zemské kůry“ a zájemce pro odborné pracovníky v přírodním léčitelství
- organizování kurzů a setkání zaměřených na další vzdělávání a výměnu zkušeností.

Odborná, osvětová a publicistická činnost

bude spočívat:

- ve využití všech propagačních forem ke zvídání ČEPES na veřejnosti
- ve využití webových stránek k informovanosti členů a veřejnosti o činnosti ČEPES, o novinách z oboru a podmínkách podnikání v něm
- v informovanosti veřejnosti o využití PK „Detekce anomálií zemské kůry“ a stavu povolání „Odborný pracovník v přírodním harmonizování lidského organismu“
- ve vydání dvou čísel zpravodaje Psychoenergetika.

Organizační záležitosti

Členské příspěvky

Základní příspěvek se zpravodajem činí 500,- Kč, bez zpravodaje 350,- Kč.

Styk členů s vedením ČEPES

Základní informace je možno získat v kanceláři č. B 235, 2. patro, budova ČSVTS, Praha 1, Novotného lávka 5, nebo na telefonním čísle 723 491 987. K předávání zpráv doporučeme využít e-mail cepes@cepes.cz. Informace o činnosti ČEPES je možno vyhledat i na webových stránkách www.cepes.cz a ve zpravodaji Psychoenergetika.

Každou návštěvu (především mimopražskou) doporučujeme dojednat telefonicky, nebo e-mailem.

vedení ČEPES

Dne 3. května 2022 nás navždy opustil jeden ze zakládajících členů Společnosti Pavel Birčák. Jeho jméno bude natrvalo zapsáno do historie Společnosti. Pavel oplýval bohatými znalostmi všeobecnými i z psychoenergetiky, které velice často předával dalším. Jako proutkař zaučoval další adepty.

Aktivně se zapojil do prosazování povolání léčitele jako živnostníka při vypracování uživatelské příručky pro bioenergetiky v rámci projektu Hospodářské komory ČR. Tato příručka je platná dodnes.

Velice aktivně se zapojil do propagace oboru psychoenergetika, ať přípravou textů Ing. Jaromíra Kapinuse, nebo přednáškami a prezentací Společnosti na odborných festivalech a výstavách.

Jediným oborem, který se mu nepodařilo ve Společnosti rozvinout, byla prognostika. Ale nebylo jeho vinou, že mezi námi nenašel dostatek spolupracovníků pro studium této velice zajímavé činnosti.

Pavle, loučíme se s Tebou a přejeme Ti, abys v další fázi své existence dosáhl toho, co se Ti v té dosavadní nepodařilo.

*S úctou
Vlastimil Bažant*

Z VĚČNOSTI PŘICHÁZÍŠ II

V roce 2021 jsme zveřejnili v Psychoenergetice článek „Z věčnosti přicházíš“, ve kterém jsme čtenáře seznámili s názory a poznatky starověkých indických myslitelů týkajícími se života člověka. Je třeba si uvědomit, že tyto zkušenostní poznatky (tudíž pravdivé) položily již v dávnověku základy náboženství v dávných říších (Persie, Egypt) a ve mnoha dalších zemích.

Mezi nejdůležitější poznatky těchto učení patří názor na vztah člověka k Věčnosti (Bohu), vývoj lidstva a Věčnosti a hlavně otázka věčného života. Zatímco křesťané nabízejí věčný život na základě posledního soudu (dlouhodobě neověřeného), v ověřených poznatcích Indů je možno dosáhnout věčného života především v pozemském životě, kdy člověk dospěje k rozsahu svého vědomí do takové míry, že ho Věčnost přijme. K rozvoji vědomí slouží řada prostředků, ale nejdůležitější jsou tyto tři:

1. Soustavné zvyšování poznání.
2. Soustavné navyšování lásky.
3. Soustavné využívání lidského života, dá se říci přímo lidského těla, k nabytí prvních dvou položek „poznání a lásky“ a tím i lidského vědomí osvobozeného od těla, času i prostoru.

Každý člověk má v životě tyto možnosti:

1. Využít současný život pouze pro sebe.
2. Žít mravně podle pokynů křesťanské církve.
3. Dosáhnout takového rozvoje vědomí, abych vytvořil podmínky dosáhnout věčný život ještě v tomto životě (není to však jednoduché rozhodnutí - změnit svůj dosavadní život).

Rozhodli jsme se k tomuto úvodu přidat část textu z knihy prof. K. Makoně „Umění následovat Ježíše Krista“. Kdo to byl prof. Makoň? Možno říci, že se narodil s neobvyklou „výbavou“ do budoucího života. Ve čtyřech letech prodělal 13 operací ramene za vědomí. Utrpení při každé operaci způsobilo, že K. Makoň se po skončení operací dostal do takového stavu vědomí, že se mu již do života v tomto hmotném světě nechtělo vrátit. A byla to láska matky, která ho vždy vrátila mezi nás. Výsledkem prohloubení vědomí již ve 4 letech ovládl zvláštní schopnost – rozuměl přírodní řeči, a tak mohl rozmlouvat se zvířaty, která se stala jeho kamarády při rekonvalescenci po operacích.

Zda se K. Makoň spojil s Věčností nejsme schopni potvrdit, ale to, že v koncentračním táboře překonal přímou hrozbu zastřelením, opravňuje k domněnce, že cíle – „spojení s Věčností“ – dosáhl.

Následující text z knihy „Umění následovat Ježíše Krista“ prof. K. Makoně je zaměřen na vysvětlení dodržování rovnováhy ve vývoji vnitřní modlitby a vnější činnosti, pokud je člověk využívá ke spojení s Věčností.

Všechny dosavadní způsoby přerodu nebo prvního a obdobně i dalšího obrácení, byly líčeny jako přechody skokem, jako porušení rovnováhy.

Chystám se však uvést příklad, jak se vychovat a soustavně připravit k takovému přechodu,

jak modlitbou, tak i činností, aby nevznikla velká, a hlavně trvalá nerovnováha mezi úrovní modlitby a úrovní jednání.

Začneme třeba s přechodem k vnitřní modlitbě. Ježíš významným způsobem začíná Otčenáš zvoláním „Otče náš“ (viz vysvětlení Otčenáše), tj. pozdvížením myslí k Bohu. Jsou známy případy ze života některých světců, že při pokročilém stupni vývoje vnitřní modlitby, již oslovením věčnosti jménem „Otče“, byli někteří lidé tak ohromeni faktem, že věčnost může být a jest našim Otcem, že nebyli schopni pronést další slova Otčenáše a zírali celou svou bytostí v úžasu na tuto pravdu, která je tolik povznášela a zároveň pokořovala. Přecházeli do nazíravé vnitřní modlitby (kontemplace). Jiní podle svého stupně vývoje a založení byli tak poutáni touto myšlenkou, že v myslí rozjímavým způsobem kroužili delší dobu kolem této myšlenky a toto kroužení kolem věčného Otcovství je pomalu přivádělo do Otcova domu (postup při meditaci). Není divu, že oba postupy, jak kontemplativní, tak i meditativní modlitby mohly vést a někdy opravdu vedly k extasím, se kterými byl vždycky spojen odklon od života ve světě, neboť tento život byl životem, který se extatikům musel jevit jako vyhnanství z ráje, jako poušť, jako smrt, nebo alespoň jako vězení. Nikdo je nepoučil o ceně lidského života jako základny, ze které je sice nutno vzlétnout, ale na jejímž vybudování záleží úspěch každého letu. Dovolte, abych použil téhož obrazu dále. S lidským životem mimo modlitbu, kterou v tomto obraze považujeme za let, je to opravdu jako s letištěm. Letiště totiž není terén jakéhokoliv druhu. Musí být pečlivě upraven, aby se z něho dalo bezpečně vzlétat a na něm bezpečně přistávat. Podobně je tomu i se stavem bdělosti, který vznikl a narostl v lidském těle. Úroveň lidského vědomí, která jediná je tak vysoká, že se z ní může vzlétnout do věčnosti. U každého člověka však není stejná. Zvýšení úrovně lidského vědomí, jaké je zapotřebí ke vzletu do věčnosti, se dá dosáhnout mnohým způsobem. Narkotiky všeho druhu se dosahuje opaku, oblužení. Nemůže jít zase o jakékoli zvýšení úrovně vědomí, nýbrž jen takové, které se svou kvalitou nejvíce přibližuje věčnému vědomí.

Zvýšení úrovně lidského vědomí je nutné proto, aby přechod mezi dvěma úrovněmi, mezi bdělým stavem a věčným vědomím, byl co nejsnazší. Nelze se sice vyvíhnout hned na nejvyšší úroveň vědomí, na jaké je věčné vědomí, ale lze snáze přeskočit z paluby, která je jen o něco málo níže položena, než ta výše položená, na kterou se chceme dostat.

Ježíš soustavně zvyšoval úroveň vědomí svých učedníků, aby jim usnadnil přechod do věčného vědomí, do nebe. Chceme-li se od něho naučit, jakým způsobem to dělal, pak potřebujeme znát jen jednu poučku: Učil je jednat ve jménu svém, ve jménu Ježíšově. Ne ten, kdo by začal prohlašovat, že jedná ve jménu Ježíše Krista, by opravdu tak činil, nýbrž ten, kdo by dokázal považovat veškerou sílu k činu nikoli za svou, nýbrž za propůjčenou věčností, aby s ní hospodařil pro věčnost. A nejen to, ale aby dokázal všechny události kolem sebe považovat za propůjčené věčností k tomu, aby se jimi mohlo hospodařit nikoliv jako s vlastními, nýbrž jako věčností předkládanými dary, jejichž hlavnímu smyslu - sloužit k povznesení

člověka - je ostatní jejich smysl podřízen, asi jako ústřednímu motivu malby jsou podřízeny všechny podrobnosti malby. Následující prototyp modlitby a přechod do ní je postaven na principu klepání. Člověk se musí naučit klidně a bez nervosity klepat, jako by klepal poprvé. Nesmí si vzpomínat ani na jedno klepání předešlé, ovšem s výjimkou podařeného vstupu. O tom platí opak. Další vstup se obvykle zdaří tím lépe a snáze, čím dokonaleji si dovedeme vzpomenout na minulý vstup, tj. napodobovat jej. Avšak ani tato vzpomínka nesmí jít tak daleko, aby zabraňovala dalšímu hlubšímu vstupu.

Upozorňuji, že zde předkládám jen jeden z možných prototypů vstupů a výstupů, nejde o stereotypní předpis, nýbrž jen o individuální přístup k věčnosti. Každý by si měl vytvořit jemu odpovídající osobní přístup k věčnosti, k Bohu, aby byl co možná nejméně formální a představoval skutečný vztah jedince k věčnosti.

Když jsem poprvé doporučoval následující vstup (v srpnu 1956), vycházel jsem ze situace, v níž byli přátelé, jimž jsem radil. Nacházeli se v lesní samotě v těsném sousedství opuštěného poutního kostelíka, k němuž měli klíč. Mohli si tedy počínat obdobně, jak se to dělalo již ve starověku při zasvěcování, kdy neofyt byl uváděn poprvé do chrámu. Někomu opravdu velmi prospívá, když může vejít napřed do hmotného chrámu, který se nachází mimo jeho nitro. Toto jeho nitro je totiž plno jiných věcí než klidu, míru, lásky (viz vymítání penězoměnců z chrámu) apod., a kdyby do něho vstoupil bez přípravy, ocitl by se vždycky uprostřed víru svých osobních představ, myšlenek nebo dokonce těžkostí. Vstup do chrámu, který se nachází vně lidského nitra, ať už je představován skutečným chrámem nebo nějakým tichým přírodním prostředím či tichou uličkou města nebo plavbou po rybníku nebo řece apod., bývá jakýmsi odstupem od sama sebe, jakýmsi potřebným druhem sebezáporu, který sám o sobě je nutnou podmínkou ke vstupu do věčnosti. Přijdu-li např. do továrny, kde všichni soustředěně pracují, nebo povyrážejíce se vtípem, okořeňující práci myšlenkovými doteky jedněch druhými, pracují na díle, které není jejich, nýbrž je určeno pro společnost, a to své berou za práci později, a to daleko méně, než jakou hodnotu odevzdali, přijdu-li mezi takové lidi, v duchu se přidávám k jejich úsilí, při kterém jsou zbavováni sebe samých a zbavují se největšího otroctví, myšlení na sebe. Podaří-li se mi, abych se k nim přidal, stejně tak, jako podaří-li se mi něco obdobného při hromadné modlitbě nebo zpěvu, jsem daleko blíže věčnosti než jindy. To je zkušenost všeobecně platná. Znají ji i zvířata žijící ve stádě, ptáci dorozumívající se mezi sebou, ještěrky vyhřívající se na slunci. Proč však ani lidé v továrně, ani ptáci atd. nedosahují vědomého spojení s Bohem, i když odstupují od sebe samých? Protože nevědí, že musí být v tom, co je jejich Otce, jak se vyjádřil Ježíš o svém počínání do 30 let. Všichni, kdo se odosobňují, mohou svým proudem mysli přispět tomu, kdo se odosobňuje proto, že musí být v tom, co je Otcovo, aby se on sám mohl snáze odosobnit a vstoupit do věčnosti. Oni nevstupují do věčnosti, protože jejich odosobnění, ať je jakkoliv dokonalé, není posvěceno vůlí po vstupu do věčnosti.

Ježíš chtěl být ve spojení s Otcem, proto musel být v tom, co je Otcovo. Víme dobře, co se s ním stalo po 30 letech soustavného chtění. Nevešel sice k Otci, k tomu totiž ještě něco scházelo, nýbrž měl právo vejít do Jordánu, aby na něho sestoupil Duch svatý, aby začal být vědomě spojen s Otcem.

Dobře si uvědomme, co se stalo. On soustavně chtěl vstoupit do Otce, ale nevstupoval, dokud jen chtěl. Stále se však přibližoval k Jordánu, kde sice nevstoupil do Otce, nýbrž Otec do něho svým Duchem. Ježíš do té doby ustavičně směřoval k Otci, tj. od sebe k věčnosti, ukázal nám však, že tímto počínáním ani on, a tedy ani nikdo jiný, nedokáže vejít k Otci, nýbrž Otec musí vejít k němu a u něho si učinit svůj příbytek. Tak o tom mluví Bible. Je zapotřebí záměrně jít za věčností a nejen se vyprazdňovat od sama sebe. Nehrozí nebezpečí pracovníku, který zapomíná na sebe, protože se naplňuje myšlenkou na pracovní cíl, ale hrozilo by nebezpečí každému, kdo by se vyprazdňoval a nenaplňoval by se myšlenkou na věčnost, nevěděl by, nebo neplnil by požadavek Ježíšův vyjádřený slovy: „musím být v tom, co je Otce“. Člověk pouze neutrálně prázdný by buď vůbec neudržel tuto prázdnotu, nebo by lákal všechny možné nežádoucí vlivy, aby do něho vstoupily, „a byly by poslední věci tohoto člověka horší než první“.

Ať nikdo neodstupuje od sebe, od cílů světských, nechce-li vyprázdňením sama sebe dosáhnout věčného cíle. Musí se naučit zaměřovat cíle zprvu aspoň v okamžiku vnitřní modlitby. Jinak přistupuje k modlitbě nepřipraven, jinak neklepá na bránu věčnosti, jenom si předstírá, že klepe.

Proto, radím-li Vám nyní, abyste před vnitřní modlitbou odložili všechny své starosti, všechno co vlastníte, ať v pozitivním (radosti), nebo v negativním (strasti) smyslu, předpokládám, že si přejete vejít do věčnosti, a jen proto odkládáte všechno, co způsobuje váš nepokoj a zamezuje vám vstoupit.

Ještě záleží na tom, kam odložíme svůj nepokoj, své vlastnictví všeho druhu. Všimněme si ještě jednou, jakou radu nám dává Ježíš. Říká: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste a já vás občerstvím“. Nepraví: „Pojďte ke mně všichni, kdo jste bez hříchu“ nebo „všichni, kdo ve mne věříte“, nýbrž bez výhrad „kdo jste obtíženi“. Má-li nějakou výhradu, pak jen jednu: „kteří pracujete a obtíženi jste“. A to je výhrada zvláštního druhu, neboť nám jedinečně vystihuje, kdy máme a proč máme k němu jít. Vybízí nás, abychom k němu přišli, když se cítíme obtíženi.

Zkušenost těch, kteří už přišli k Ježíši Kristu, nám říká toto: Vědomé spojení s nesmrtelnou podstatou člověka se zrušuje, jakmile člověk pozbývá duševní rovnováhy, jakmile situace, v jaké se ocitá, ho zbavuje klidu. Proto Ježíš tolik vybízel učedníky, aby se nestrachoali, nehněvali, nestarali atd. Člověk by měl ze sil, které má k dispozici a které nazývá svými lidskými silami, udělat vždycky a za všech okolností vše, co může učinit, ale neměl by jít za tu mez, kdy se na něm chce tolik a takové, že už ztrácí klid a rovnováhu. Kdyby lidé věděli, jak jsou takové stavy škodlivé, neboť nás vzdalují od naší věčné podstaty, zařídili by se podle následujícího pravidla. Vyčerpali-li člověk všechny své síly

a schopnosti až k hranici znepokojení jakéhokoliv druhu, neměl by se dát zaplavit nepokojem. Dostat se do jeho spárů znamená ocitnout se opět v pocitu oddělenosti. Nic na tom nemění, že tento fakt zná jen ten, kdo už se vědomě spojil s věčností a přesvědčil se, že neklidem, rozčilením a nervositou velmi oslabuje a nakonec i ztrácí toto spojení. Člověk vědomě nespojený s věčností se rovněž oslabuje, neboť jen ve stavu duševní rovnováhy do jeho zevního vědomí může přitékat plným proudem uvědomovací síla, která proudí z věčností do každého z nás. Zneklidnění je tedy oslabením lidství pro každého, a protože jen neoslabené lidství může přejít do určité míry do věčnosti, protože jen zralé semeno může být zasazeno s nadějí, že vypučí do nové rostliny, samo se zničivší, lze říci, že zneklidňování se v této fázi vývoje je největší překážkou vstupu do věčnosti, je hříchem, který sice není uveden v žádném seznamu hříchů, ale nese následky provinění. Nastupující a překonané zneklidnění se však zároveň může stát tím největším požehnáním, jestliže je pro člověka znakem, upozorněním, že nějaká situace pro něho lidsky dozrála, že je jakýmsi zralým semenem v člověku, které tedy může být zaseto do věčnosti a reálnou nadějí, že tam vzroste v mohutný keř, ačkoliv je malým, nepatrným semínkem. Poučme se z přírody: Kterékoliv semeno, jež představuje zralý plod rostliny, vzniklo ze země a má tendenci se do ní vrátit, aby z něho vznikla další rostlina. Tímto pochodem se rostlina svým způsobem stává věčnou. Obdobným způsobem se člověk stává věčnou bytostí, vrůstaje při zralých situacích do věčnosti.

Až člověk nabude zkušeností s tímto stavem zralosti a začne pronikat do věčnosti, přesvědčí se, že věčnost vlastně trpělivě ustavičně čeká na toto dozrání, které jednou dopadne tak, že místo, aby byl zralý plod utracen (čeká totiž na něj taktéž satan, přeloženo ze symbolu: obvykle vyústí do zneklidnění a oslabení člověka), přimkne se k věčnosti, symbolicky řečeno: bude usazen do věčné země.

Stojí za to říci si totéž ještě trochu jinak: Jen z lidství je možno přejít do věčnosti, avšak ne z každého stavu člověka. Jen v tom stavu je člověk schopen přejít, je-li dospělý a přitom klidný a zaměřený svou vůlí na věčnost. Přičemž platí ještě výhrada, že touto touhou, doplňovanou dospělostí a klidem se samo o sobě ještě nedá vstoupit, nýbrž jen disponovat ke vstupu do věčnosti. K té dispozici je třeba ještě jednoho, onoho obrácení, o němž byla řeč a při němž člověk sice neresignuje na věčný cíl, ale resignuje na vlastní schopnosti, totiž na to, že je schopen jimi jej dosáhnout, jako se stalo Petrovi, když třikrát zapřel Ježíše, ačkoli byl přesvědčen, že by to nejen nikdy neudělal, nýbrž že by byl schopen jít s Ježíšem do žaláře i na smrt. Také každý z nás se musí přesvědčit, že ve stavu vyspělého lidství je schopen jediné zrady na věčnosti, když už je postaven přímo před výběr: buď lidství s veškerou jeho křehkostí a pomíjivostí, nebo věčný život, který však může být získán jen za cenu celého lidství, se všemi lidskými vlastnostmi, přednostmi, i nedostatky. Takové dobře dopadnuvší obrácení zažila Máří Magdaléna, když se s pláčem vrhla k nohám Ježíšovým. Rozluštěte si dobře symbol Máří Magdalény: složila lidství k nohám Ježíšovým (do věčnosti) a neutekla, nezalekla se velikosti Ježíše, nedala se odradit svou

nehodností, odložila opravdu všechno lidské, až na to zaměření k Ježíši.

Ještě názorněji je symbolisován akt obrácení kajícím lotrem na kříži. Obrácení, o němž byla řeč, má totiž své stupně. Nejvyšší z nich je líčen na kříži do všech podrobností. Tehdy všechny lidské schopnosti, ctnosti i hříchy jsou jakoby fixovány na kříži, když už předtím usínaly (viz tři učedníci v Getsemanské zahradě) a z těch dobrých zbude jen naděje (kající lotr: „Rozpomeň se na mne, až přijdeš do svého království“, Luk. XXIII, 42). Při každém obrácení, má-li být účinné a znamenat přechod do spojovací modlitby, platí zásada, kterou vyslovil Ježíš slovy: „Kdo vloží ruku na pluh a ohlíží se za sebe, není způsobilý pro království Boží,“ (Luk. VIII).

Tak má dopadat správná jednotna mezi činností a modlitbou.

Ani při nejtěžší práci není třeba a není vhodné se ohlížet. Buď má nakonec vše, co děláme, jediný smysl, všechno jsou jen kroky do království Božího, nebo ještě nenastala doba, kdy bychom vešli do něho, a pak se musíme tomuto vstupu učit, jak postupně ukázal Ježíš na různých odlišných fázích svého života. Než dosáhneme dokonalosti, musíme se k ní trpělivě přibližovat hledáním přechodů mezi tím, co považujeme za bližší přibližování se k věčnosti, a tím, co považujeme za vzdálenější přibližování se k ní, nebo dokonce za vzdalování se od ní.

Máme-li, a měli bychom mít, denně vyhrazenou dobu pro spojovací vnitřní modlitbu, pak můžeme shrnout všechny dosavadní poučky o ní takto:

Do vědomého spojení s Bohem lze přejít jen z plného lidství, neboť jen do něho přitéká takové množství posily z věčnosti, jaká stačí, aby nás přenesla zase do ní. Plným lidstvím rozumíme bdělý stav prožívání v klidu, bez vzrušení. Jediným vzruchem, který je prospěšný pro tento vstup, je touha po věčném životě, nebo ještě lépe, pokud toho je člověk schopen, láska k Bohu, zanícení pro hledání věčnosti. Tato touha musí mít povahu trpělivého klepání. Nedělejme si iluze, že se dokážeme vnořit do věčnosti bez klepání, bez opakovaného trpělivého úsilí, tak trpělivého, jako bychom je vyvíjeli poprvé a nebyli nikdy odmítnuti. Věčnost by nás totiž neodmítla ani při prvním zaklepání, kdyby při tom záleželo jen na ní. Neotevírá se nám, protože naše semeno, které chceme zasadit do věčné půdy, není zralé. Zralost semene se dá vysvětlit symbolicky. Zralé je takové semeno, které se dá lehce oddělit od mateřské rostliny, které z ní samovolně padá, nebo je z ní vymršťováno, lehkým vánkem odvíváno atd. Přeloženo zpět: Jen tehdy, když člověk dovede s lehkým srdcem odstoupit od sama sebe, od celého pomíjivého života, jako by se do něj neměl nikdy vrátit, (viz neobracej se od pluhu) a přitom zachovává směr do věčnosti, je jí okamžitě přijímán tak opravdově, že ztrácí jak pocit tělesnosti, tak i všechny duševní vztahy k okolí (v nejbližším slova smyslu okolím jsem i já sám). Začátečník pro chabost svého rozhodnutí dokáže takhle směřovat jen nějakou vteřinu. Vzruší-li ho jiná myšlenka, která nesouvisí s jeho cílem (a tou je v nejbližším slova smyslu jakékoli slovo nebo obraz), nepočíná si správně. Cokoliv ho napadne jiného, co nepatří do obsahu jeho vůle, to se má rovněž odevzdat do věčnosti a tím se od toho distancovat.

Člověk má oproti zvířeti vzácnou schopnost distancovat se ode všeho, i od sama sebe. Tato vlastnost jej předurčuje ke vstupu do věčnosti. Ježíš ukázal Petrovi, jak událostmi kolem své smrti tuto vlastnost v něm vyprovokovával a vystupňoval, až vyústila ke schopnosti přijmout Ducha svatého. Nezapomeňme však, že právě činností se člověk učí vyvíjet tuto schopnost distancování, odstupu od sama sebe a libovlnnému přístupu k něčemu jinému. Zaujatost pro jakoukoli činnost je nejjistějším znakem zralosti lidství. Z pracovního úsilí se můžeme poučit také o tom, co znamená nejdokonaleji odstoupit. Pracovník, který se soustřeďuje na svou práci, dokonale odstupuje od myšlenek na sebe, protože se celý věnuje pracovnímu úkolu. Všechny jeho nejlepší vlastnosti uplatňuje při díle a v něm, přímo do něho vmontovává sama sebe. Tak má vypadat odstup od sebe při vnitřní modlitbě. Jen má být doplněn ještě tím, že nejen nejlepší vlastnosti, ale celý člověk musí přistupovat k věčnosti, a vždy znovu celý. Toulavá myšlenka tam musí být také obětována a věnována. Nevstoupí-li třeba jen nejnepatrnější část vědomí, nemůže toto vůbec vstoupit, zůstává neoživeno věčností, nebo zase padá mrtvo k zemi, aniž vydalo plod.

V tomto komplexním vstupu je smysl správného spojení činností s modlitbou na straně přechodu z činnosti do modlitby. Modlitba se stává činností na věčném díle.

Z toho plyne, že hlubokému vstupu do věčnosti trvale neprospívá, snaží-li se někdo vstupovat jen jedním prostředkem. Dosah slova „trvale“ se dá vysvětlit pomocí Ježíšových slov „ne oběti, nýbrž lásku“ a pomocí nějakého konkrétního vstupu charakterizovaného jedním prostředkem, např. opakováním jména Božího (např. IEQUA). Toto opakování jména Božího do nohou nám zprostředkuje věčnost potud, pokud není jen obětí, nýbrž symbolem, za nímž stojí celé naše já, celá naše existence se vším, co k ní náleží. Vysvětleno jiným způsobem, který byl uveden již při výkladu Otčenáše: Jestliže první křesťané při hodech lásky (agapé) přinášeli do chrámu malé oběti (holoubata, pokrmy, nápoje atd.), symbolisovala tato oběť je celé, představovala, i když byla nepatrná, vůli celého člověka spojit se s Bohem, tedy celého člověka, a nikdy, pokud jednali správně, nebyla ničím menším, např. vyjádřením úcty, uznání, pouhou obětinou. I nepatrná oběť byla vždycky

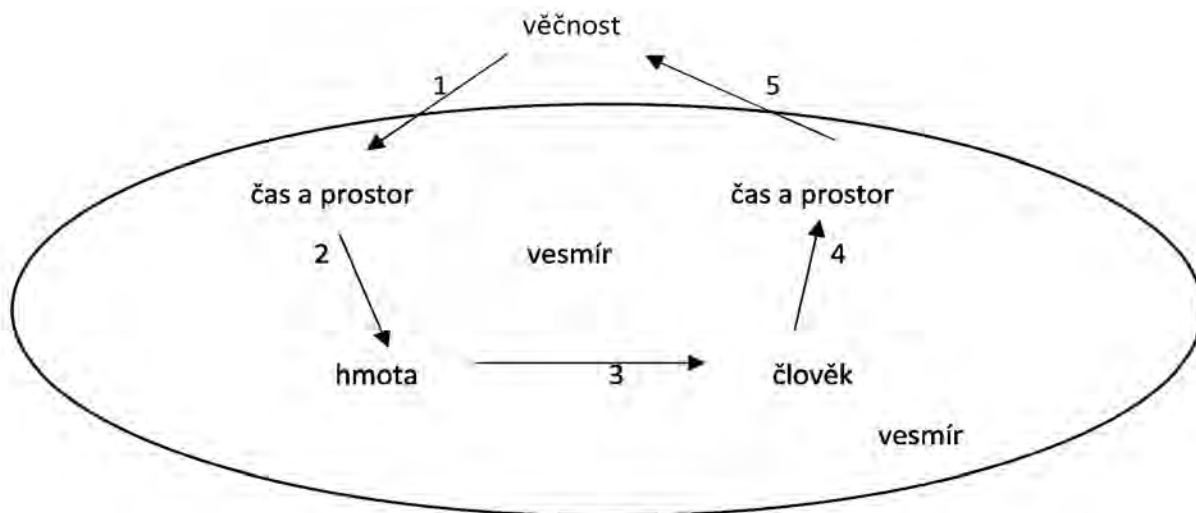
pojítkem, představovala v myslí obětujících křesťanů pojítko mezi celým člověkem a celou věčností. Právě tak by tomu mělo být s opakováním jména Božího. Jestliže je někdo opakuje jen jako denní duchovní povinnost, třeba i povinnost vyššího řádu, než je kterákoliv jiná, ani se touto modlitbou nedotkne věčnosti. Není při tom rozhodující, že má zvláštní pocity v těle, např. teplo v místech, kam se soustřeďuje.

To je jen důkaz, že se tam soustřeďuje a že se tam následkem toho shromažďuje naše životní síla a také krev, ale není to důkaz mystický, tj. spojovací. Naopak, jestliže pomocí vyslovovaného jména Božího se s ním celí odevzdáváme Bohu, jestliže toto jméno je jen konkrétním vyjádřením naší touhy po spojení s Bohem, pak jméno přestává být obětí a začíná být projevem naší lásky, představuje nás, kteří chceme vejít s ním. Vždyť obětovat něco, cokoliv, není ještě samo o sobě správným aktem lásky. Dá se přece obětovat z povinnosti, z pouhého přesvědčení, že je to správné, dostačující atd. Člověk snadno pozná, zdali jeho oběť byla obětí lásky nebo něčím méně, protože na straně Boží není zábran, ty jsou všechny na lidské straně. Jsou-li odstraněny čistým aktem lásky, který se může projevit jakýmkoliv prostředkem, jenž reprezentuje naši odevzdanost, např. už opakováním jména Božího, pak s tímto prostředkem jsme přijímáni i my, kteří se s ním odevzdáváme. Až dostoupíme k Bohu, kdy s darem, který symbolisuje naši odevzdanost, odevzdáme i sebe, nebudeme dále schopni odevzdávat. Např. opakujeme-li jméno Boží, nebudeme je dále schopni opakovat, ale ne proto, že na ně zapomináme nebo že se věnujeme něčemu jinému, nýbrž proto, že dar je přijat a my s ním. My nejen přestáváme mít ten dar, ale přestáváme mít i sebe. To ovšem neznamená, stane-li se nám to jednou nebo několikrát, že bychom napříště už neměli znovu začít s opakováním jména Božího.

Na závěr

Není jednoduché se rozhodnout pro spojení s Věčností, ale každý, kdo se rozhodne uskutečnit tento cíl, zaslouží si našeho uznání. Komu se podaří cíle dosáhnout, ten přispěl k urychlení vývoje lidstva a vesmíru.

Ing. Vlastimil Bažant

LÉKAŘ A BYLINÁŘ RADÍ

MOZEK

Je nejsložitější soustava ve vesmíru.

Je neuvěřitelné, čeho je schopna rosolovitá hmota o váze asi 1,5 kg. Tvořená z 80 % vodou. Myslíme a jsme vodou. To je velice důležité, protože voda je neobyčejně plastická a je schopna rychle vytvářet a měnit obrazce.

Vše, co jsme, se odehrává v mozku. Co je skutečnost a co není.

Vše okolo je jen iluze - skutečný svět nemá vůně, zvuky, obrazy, barvy, pohyby, je to skutečný matrix.

Každý živočich vnímá okolní svět jinak. Například zvířata většinou nesledují televizi, nic jim to neříká. Vtip spočívá v tom, že přijímáme informace, které se v mozku porovnávají s uloženými, a tak se hledá shoda, hledají se vzorce, které jsou nejbližší.

Jsme zaplavováni zvuky, barvami, pohyby, prostě událostmi běžného dne. Smysly nám to umožní vnímat. Ale nezáleží tolik na tom, co máme před očima nebo před ušima či nosem, ale jak to vyhodnotí náš mozek.

Nově vnímaná skutečnost neodráží pravý stav věcí, jde o to, jak to náš mozek vyhodnotí a problém je v tom, že každý mozek to hodnotí trochu jinak.

Proto mnohé věci, děje a podobně musí posuzovat více lidí najednou (poroty, rozhodčí, soudci) a pak se na něčem shodnout.

Informace z okolí se do našeho mozku dostávají jako nic neříkající elektrochemické signály.

Mozek je utěsněná komora, kam nemají přístup zvuky stejně jako světlo. Mozek proto nevidí vnější svět.

Všechny naše počítky jsou dány nejrůznějšími nervovými zakončeními, resp. v začátku přeměněny na elektrochemické signály, které jsou přenášeny neurony a jejichmi synapsemi. Mozek má mnoho miliard neuronů a každý z nich vysílá stovky elektrických impulzů tisícům dalším neuronům, a ty se pak v mozku přetvoří jako obraz vnějšího světa.

Přetváření probíhá tak, že proud informací se prosévá, hledají se v nich podobné vzorce, z nichž se skládá skutečnost. Tento systém vznikl během miliónů let evoluce.

Zrak

Vidění je přirozený jev.

Je to ale výsledek souhry mnoha systémů: tyčinky, čípky, zrakové dráhy, energie, vyhodnocovací centrum a další.

Lidé, kteří ztratili zrak třeba v mládí a pak jim byl navrácen, se špatně orientují v čase i v prostoru.

Například nerozlišují tvar, hloubku i ostrost věcí. Rozlišují pohyb a barvy.

Vidění má mnoho center, kdy každé vidí něco jiného jako hloubku, tvary, ostrost a podobně, a pak se tyto vjemy skládají dohromady.

Při slepotě zraková centra přebírá sluch a hmat. A proto při dlouhodobé absenci zraku jsou tyto spoje přerušeny, a to pak vyvolává výše zmíněné potíže.

Děti se učí vidět hmatem, proto se všeho dotýkají, takto se vytváří zpětná vazba.

Mozek má septilióny spojů a má 100 miliard neuronů.

Každou vteřinu vydají bilióny elektrochemických signálů. To vede k tomu, že si uvědomujeme, co a čím jsme. Jen míra tohoto uvědomění je u různých lidí různá.

Náš mozek se postupně formuje, a tak postupně formuje i nás. A opět formování u různých lidí je různé, jak co do kvality, tak i do kvantity.

Rodíme se bezmocní oproti jiným savcům, a to trvá velmi dlouho, než se staneme mocnými.

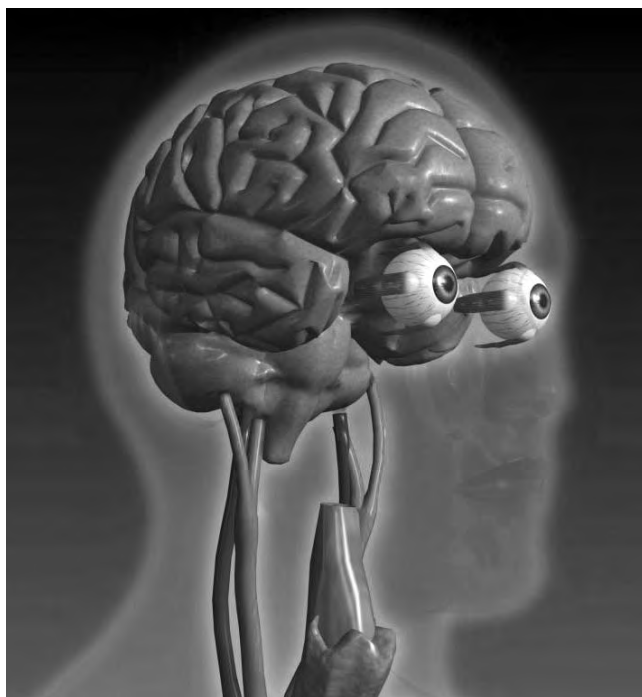
Zvířata se rodí a velice rychle vědí, co mají dělat. Mládě zebry umí běhat během několika minut. Mlátě žirafy umí stát během několika hodin. Delfini umí od narození plavat. Ptáci umí létat za několik týdnů. Tomu se říká biologická paměť.

Tato výhoda je pak nevýhodou v jiném ekosystému, kde nedokáží žít antilopa na poušti, žirafa na Sibiři, delfin v rybníce.

Dítě je dlouho závislé na rodičích, některé až do smrti; úrazy, mamánci.

Nicméně lidé pak mohou žít kdekoliv, včetně kosmu. Protože se všude dokáží přizpůsobit.

Rodíme se v určitém „předprogramování“ pro určitou činnost nebo činnosti. Jeden hezky zpívá, jiný pěkně maluje. Říká se tomu talent. Kte-

rý se pak nechá rozvíjet. Je pravda, že jsou tací, co nemají žádný výrazný talent, těch je většina. Pokud v mozku není příslušné centrum pro danou činnost, nelze talent rozvíjet. Tyto talenty se ne vždy po rodičích nebo prarodičích dědí. To vede u daných rodičů k velikému zklamání. Důvod je ten, že nevíme které geny dostaneme.

Tento zdánlivě nedodělaný mozek se později stává výhodou, protože se může dodělat. On dozraje pod vlivem životních možností a situací, které mu život „přinese“.

Učíme se za pochodu, jak rosteme, tak se učíme a přizpůsobujeme se.

Přitom děláme některé činnosti i automaticky, na chlad se oblékneme, na teplo se svlékneme, a podobně. Počet buněk v mozku u dětí je stejný jako u dospělých.

Tajemství spočívá v plastičnosti mozkových spojení, tj. jak se neurony propojují. U novorozence se neurony teprve učí, jak se propojovat.

Během dvou let se tvoří extrémní množství spojů až milióny spojů za vteřinu. Proto je nutné děti stále stimulovat, řečí, dotykem, zrakem, sluchem. Rádio a televize děti nenaučí mluvit.

Ve dvou letech má typický neuron až 15 000 spojení. To je více než má dospělý. Od dvou let se růst zastavuje. Jak rosteme a učíme se, klesá počet našich spojů.

To je dáno tím, že se potřebné spoje zesilují. Tj. méně spojů, ale silnějších.

Například čtením se zmenšují spoje dotyku. Jinak bychom nebyli schopni rozlišit písmena.

Kvantita je nahrazena kvalitou, obecně konkrétním, ale má to své meze. Proto nerozlišíme, zda je venku 20°C nebo 21°C.

A tak ty spoje, co nepoužíváme, se zeslabí nebo ztratí. Proto ve stáří nedokážeme dělat mnoho činností, které jsme dělali za mlada.

Pokud není dostatek pocitů, mozek spoje nevytváří, a později už to nelze dohnat na 100 %.

Takže pokud je dítě do i po druhém roce věku deprivováno, je ztraceno.

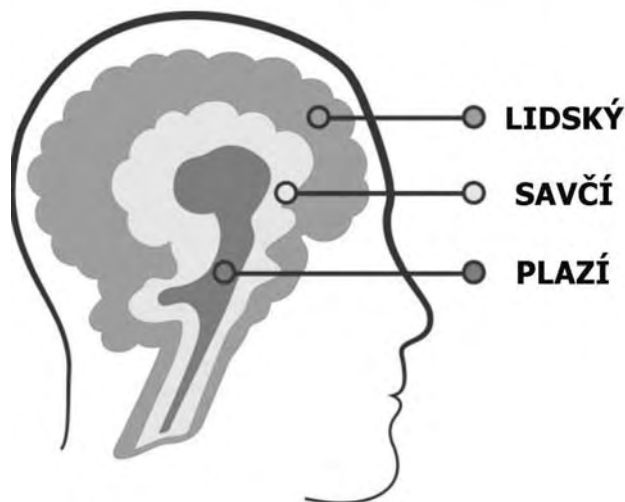
Například, pokud není nejpozději po druhém roce věku předáno do náhradní péče, začne mít potíže a později už to nelze dohnat (ADHD, citové potíže a podobně).

Je důležité mít všechny možné kontakty (stimuly), čím méně, tím hůře.

Nelze pustit rádio nebo televizi a myslet si, že to stačí. Dítě vnímá jen zvuky, ale nerozlišuje obsah, obrazy u televize mu nic neříkají.

Zanedbávání dítěte zpomaluje jeho vývoj, protože se nevytváří dostatek spojů, a proto takové dítě má i nižší IQ (čemu se v mládí nenaučíš, ve stáří nenajdeš). Ty neurony se to prostě už nenaučí.

TROJEDINNÝ MOZEK

Děti, které jsou deprivovány a mají nižší IQ, nejsou komunikativní, nedruží se, mají malé hlavy, nízké hodnoty EEG.

Doteky podněcují vytváření dostatku kontaktů a tím se neurony učí spolu komunikovat ve spojích. Také se probouzejí emoce.

Pokud dítě nemá dostatek kontaktů, nebo podnětů, zaostává fyzicky i psychicky.

V pubertě se zvyšuje množství kolujících hormonů, které způsobují dramatické změny. Ale i mozek se mění. A pokud má dítě méně spojů, je puberta obtížná.

Mozkové změny se projevují tím, že mají jiný pohled na stejnou věc než dospělí.

Proto i standardní situace v nich mohou vyvolat veliký stres, který je různě zvládnán.

Při nezvládnutí dochází až k sebevraždě (nešťastná láska).

Při dospívání se vše začíná zklidňovat. Většinou je to po dvacátém roce věku, kdy je dramatická přestavba mozku z velké části skončena. Proto chlapci, kteří odešli na vojnu v 19 letech, se za dva roky vrátili jako dospělí.

Proto i z tohoto důvodu byla vojna u mužů požehnáním.

Nicméně změny probíhají i v dospělosti.

Záleží na naší aktivitě fyzické i duševní i duchovní.

Ten, kdo se naváže jen na hmotu a pozitivky, degeneruje na těle, na duchu i na duši. Proto jsou staří mladíci a mladí staříci.

MUDr. Jan Doležal

SOUVISÍ 5G TECHNOLOGIE SE VZNIKEM KORONAVIRU V KOŽNÍCH BUŇKÁCH?

O naši pozornost soupeří po celém světě nejenom koronavirus, ale i sítě páté generace – 5G. Lidi napadá, jestli tyto dva pojmy spolu nemohou souviset. Napadlo to i vědce, kteří hledali konkrétní spojitosti, a v červnu 2020 již akceptoval světoznámý vědecky uznávaný server Pubmed novou vědeckou studii, která se přímo na tuto souvislost zaměřuje. Zajímají vás výsledky?

Přečtěme si rovnou abstrakt této studie. Případně originál pod odkazem, uvedeným na konci článku.

Abstrakt:

„Výsledky ukazují, že snížením vlnové délky EMF vln vysílaných z věží 5G a vyšších generací, by mohly mít podstatně větší vliv na vývoj DNA v buňkách. To je dáno zejména tím, že dermatologické buněčné membrány fungují v podstatě jako anténa pro takové vlny. Jsou vyrobeny z nabitých částic, jako jsou elektrony a atomy, a mohly by tak logicky emitovat, nebo přijímat takové vlny. Na druhou stranu také platí, že anténa může přijímat vlny, jejichž délka není větší, než její samotná velikost. Buněčná membrána by tedy mohla přijímat milimetrové vlny produkované technologií 5G. Tyto vlny by mohly projít membránou a interagovat s biologickými látkami uvnitř buňky. Pokud jsou vlnové délky vln 5G stejné, nebo menší, než je velikost buněčného jádra, mohou projít membránou jádra a interagovat s DNA. Tyto DNA jsou tvořeny z hexagonální a pentagonální základny a pohybem EMF vln v jádru, tj. jejich účinkem se na DNA objevují díry.

Takto vzniklé otvory jsou automaticky vyplňovány šestihranem a případně pětiúhelníkem tzv. extra báze, které jsou produkovány buňkami. Tyto báze se mohou k sobě navzájem spojovat a vytvářet některé viry, jako je např. Coronavirus. Došli jsme k závěru, že příští generace mobilních technologií, resp. emitované EMF vlny z jejich věží budou mít podstatně větší vliv na biologické buňky.

V tomto výzkumu jsme ukázali, že nové generace mobilních technologií, jako např. 5G, mohou mít hlavní roli při výskytu různých typů virů, jako například Coronavirů, v buňce.“

Tato studie se tedy řadí k dalším, které podobné souvislosti (s vlivem vysokofrekvenčního pulzního záření) již prokázaly mnohokrát dříve. Co to znamená v důsledku? Týká se to jenom vlivu 5G?

Uvedená studie zkoumala milimetrové vlny, tedy neionizující záření v pásmu milimetrových vlnových délek. A to je prakticky oblast od frek-

vence 10 GHz nahoru, patří tam i dnes diskutované pásmo 60 GHz. To je frekvence, která má větší vliv na narušení schopnosti molekul kyslíku se vázat, přičemž zároveň je narušována už nižšími frekvencemi (jako jsou datové a mobilní signály) schopnost hemoglobinu v krvi, molekuly kyslíku na sebe vázat a roznášet je po těle krevním řečištěm. A to již při nižších pásmech – pásmech například také běžné sítě WIFI. A tu má doma každý!

5G systém se v České republice na podzim 2020 prakticky začínal teprve tu a tam zavádět (klamavé reklamy některých známých společností, nabízí „5G“ už téměř 2 roky přesto, že pro 5G ještě až do září 2020 neproběhla kmitočtová aukce). Co však využívá téměř každý, je běžná WIFI síť, kterou má doma snad každý, a téměř nikdo ji nevypíná ani v noci! A podobně škodlivá jsou i „data“, tedy datové přenosy v mobilu, které rovněž nikdo nevypíná, a to je ještě zákeřnější, protože pokud máme mobil v kapse, jeho anténa je extrémně blízko těla a téměř neustále vyzařovaná data samozřejmě zatěžují živý organismus a narušují ochranný systém buněk a biologické procesy v nich. Tyto vlivy se kumulují a po delší době se efekt zvrhne v překotné množení buněk a vznik nádorů.

Co je tedy nezbytně nutné pro ochranu svého zdraví?

5G sítě nás sice již dnes obklopují téměř všude, ale běžně naměříme naštěstí skutečně nízké expoziční hodnoty. Jedině pokud je vysílač namířen kolmo do oken, tam by byla a působila expozice vyšší a pak je rozumné alespoň v tomto případě to spolu přeměřit příslušnou anténou a spektrálním analyzátozem, jestli je kvůli ochraně i prevenci zdraví již vhodné opatřit okno UV reflexní folií, která tato vnější záření umí odrážet jako zrcadlo pryč, takže dovnitř pak pronikne skrze toto okno s folií pouhé 4/5 venkovního signálu.

Pokud mi záleží na ochraně zdraví, je nutné se naučit zapínat doma WIFI a datové přenosy v mobilu pouze v případě, když to konkrétně je potřeba. A potom zase hned vypnout. A nejlépe používat pro připojení mobilu a tabletu redukci pro koncovku UTP datového kabelu z routeru, kterým se internetová data přenáší, a také do počítače a televize a tiskárny – vše propojit s využitím datových kabelů – nikoli bezdrátově. Protože před těmito škodlivými vlivy nás totiž bohužel zákonné limity nechrání. Chrání nás až od takových intenzit, kdy se začnou zahřívát vlivem toho záření tkáně. Ale toho se nedočkáme ani v okamžiku, až budou 5G vysílače na každém pouličním sloupu!

Mimochodem, to, že budou vysílače na ulicích, neznamená žádný konec světa, jak se nám snaží

mnohé servery neustále omílat, protože vyššími hodnotami se už dnes „smažíme“ přímo doma a dnes a denně právě svojí WIFI a daty v mobilu. U těchto zdrojů naměříme vždycky spektrálním analyzátozem podstatně vyšší intenzitu, než ze zdrojů (vysílačů) někde venku na ulici, i proto, protože skla v oknech dnes obsahují kovové příměsi a tak fungují jako zrcadla, která odrazí většinu venkovního signálu pryč, a dovnitř do bytu propustí sotva čtvrtinu. Tento vliv – pokles signálu, hlavně po aplikování UV folie, kterou pořídíte kdekoli v příslušném obchodním domě, opravdu exaktně ihned naměříme, zatímco u různých extrémně předražených odrušovačů nenaměříme pokles žádný, pouze veliký pokles na účtu! Toto je tedy dobrá nápověda již dopředu, pokud si chcete chránit více své zdraví před vlivem venkovních vysílačů. Ale ještě zásadnější je vypínat škodlivé zdroje signálu, o kterých jsem psal, doma a v kapse.

Má tedy smysl „bojovat“ proti zavádění 5G?

Zavádět 5G sítě a vysílače je především nehorázný byznys, který naprosto ignoruje netermické vlivy záření na zdraví. A ignorují to i představitelé Státního zdravotního ústavu Praha, a tím pádem se v tom vezou i ostatní úřady a Hygieny, ve vleku nařízení, která veřejnost dostatečně nechrání před těmito neionizujícími vlivy umělých elektromagnetických polí!

Je zbytečné a zdravotně velice riskantní, zavádět tak obrovské množství dalších vysílačů. Je naprosto nerozumné, zahustit dalším umělým zářením již dnes dosti nezdravě zahuštěné životní prostředí, zvláště ve městech, v ulicích, na náměstích. Proto bychom s tím rozhodně neměli souhlasit.

Rozumný člověk zapátrá na internetu (protože od Českých médií nemá šanci se tyto věci dozvědět, pouze lži o neškodnosti) a snadno najde vyjádření desítek zahraničních renomovaných vědců o těchto rizicích a škodlivosti. A také najde řadu mezinárodních apelů a vědeckých výzev a rezolucí, kde jsou podepsány tisíce věd-

ců za snížení (zpřísnění) limitů pro neionizující záření.

Rozumný člověk bude usilovat o své zdraví více, než o nějaké dočasné pohodlí nebo rychlejší přenos dat pomocí bezdrátových sítí a záření páté generace. Myslím si, že rodičům by nemělo být lhostejné zdraví dětí. Měli by se začít už opravdu vážněji zajímat, co se děje. Proč ve světě tolik vědců hovoří proti 5G.

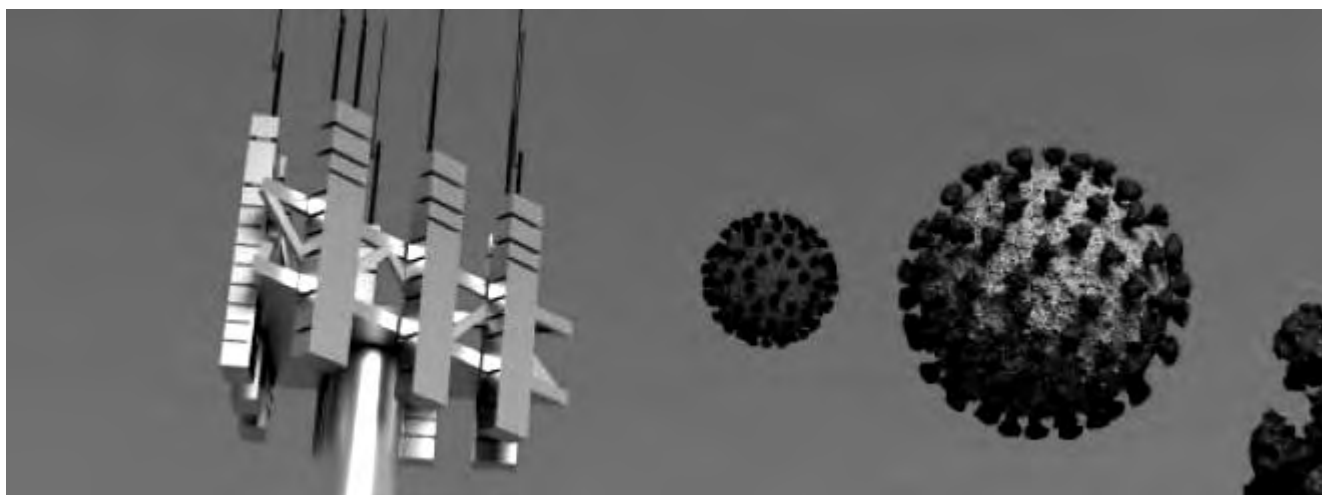
Na druhou stranu, nejde tu pouze o 5G sítě, ale jak jsem již popsal výše, také o dnešní datové přenosy v mobilu a v podobě WIFI. Je potřeba chápat problematiku elektrosmogu komplexně a zajímat se, co vše konkrétně nám škodí, protože, jak sami vidíte, ještě když v ČR nebylo 5G na jaře 2020 vůbec instalováno, koronavirová a jiné zdravotní potíže se tu již projevovaly také! Protože to zdaleka není pouze o působení 5G sítí, ale samozřejmě už i 3G, 4G, LTE, WIFI, Bluetooth a dalších sítí, které oslabují naše zdraví průběžně již hodně let. Zkrátka všechno neionizující umělé elektromagnetické záření od určité hodnoty působí škodlivě, a to již v zákeřné fázi, kdy ještě vůbec nenaměříme zahrátí tkání. Netermické vlivy jsou vědecky opakovaně prokázány – tomu se můžeme věnovat detailněji zase v příštích článcích i s odkazy na konkrétní studie.

Přál bych si, aby rozum a zájem o zdraví opravdu zvítězil nad arogantním byznysem, který chce naše životní prostředí ještě více zatížit bez jakékoli veřejné diskuse dalším, ještě hustějším gulášem škodlivých mikrovln!

Kamil Pokorný, www.elektrosmog-zony.cz

Zdroj:

<https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/32668870/>

FILIPÍNSKÉ DUCHOVNÍ LÉČITELSTVÍ S POZNÁMKAMI PRÁVNÍKA

1. Úvodem

Hermetická, skrytá, lékařství mívají stejný rys. Nejsou omezena na hrubou materii zdejší části světa. Platí to i o filipínském duchovním léčitelství, které se stalo světoznámé a které sleduje duchovní hodnoty. Společensky patří do kulturní a náboženské rozmanitosti. Spojeno je se svobodou volby péče o vlastní zdraví ducha, duše a těla. A proto i s vědomím odpovědnosti každého člověka za sebe sama.

Filipínské duchovní léčitelství má prastarý původ. Patří mezi vitalistické a zároveň esoterické přístupy k rozpoznávání a léčení neduhů. V Česku má téměř třicetiletou tradici poskytování služeb, které pocházejí z filipínských ostrovů. Příslušná společenství, skupiny a v některých případech též jednotlivci považují toto léčitelství za součást svého nemateriálního kulturního dědictví, které se projevuje zejména ústní tradicí a vyjádřením, zvyklostmi a možnými obřady, schopnostmi, zkušenostmi a dovednostmi, jež se týkají přírody a vesmíru a které jsou spojeny s tradičním, lidovým, léčitelstvím a zejména se spiritualitou. Filipínské duchovní léčitelství obsahuje tradiční vědění domorodých a místních společenství, které ztělesňuje tradiční životní styl v péči o zdraví v daném obrazu světa. Tradiční vědění se týká zavedených duchovně prostřednických léčitelských postupů, které navazují na zvláštní osobní schopnosti duchovního léčitele, jeho dovednosti a zkušenosti.

Příznačné pro toto léčitelství je právě duchovní prostřednictví pomocí osoby léčitele. Jeho zvláštní osobní schopnosti umožňují, aby se stal svého druhu pozemským „vodičem“ léčivě využitelného proudu.

V Česku se filipínské duchovní léčitelství provádí od 90. let. Vystřídala se tu řada duchovních léčitelů a pořadatelů. Někdy se jednalo o ukázky zákroků ve spojení s přednáškovými akcemi, jindy o běžné obchodní služby. Co se Evropy týče, ve Spojeném království od roku 2008 působí samoregulační profesní Jednota psychických chirurgů UK (Unity of UK Psychic Surgeons). Tamější pojišťovna Towergate nabízí pro tyto případy pojištění profesní odpovědnosti.

Filipínské duchovní léčitelství by mohlo aspirovat na zápis do Reprezentačního seznamu nemateriálního kulturního dědictví lidstva podle Úmluvy o zachování nemateriálního kulturního dědictví, (sděl. č. 39/2009 Sb. m. s.).

Žel, stejně jako ve všech lidských oborech, i u filipínského duchovního léčitelství se můžeme setkat s nepravostmi „bez svědomí“. Například s nepoctivým těžením z nemocí oslabených lidí. Dále s bezohlednými „pastmi na turisty“, pochybnými taxikářskými tipy, napodobeninami, klamavými označeními služeb nebo zneužitím pověsti pravých služeb anebo s chamtivostí a jinými špatnými lidskými vlastnostmi. Veškeré právní a etické záruky

by byly k ničemu, jestliže by sama služba nebyla čistá.

Zdaleka ale nejde „jen“ o právní čistotu. Ne vše, co je ve světě označováno za „filipínské duchovní léčitelství“, jím skutečně je.

2. Obecné výchozí předpoklady

Vzhledem k povaze věci nelze na filipínské duchovní léčitelství nahlížet intelektuálním racionalismem až pozemským „rozumářstvím“ poutajícím věčného ducha, pozitivismem anebo úzkým ideologickým pohledem vědeckého materialismu. Odvíjí se ve zcela jiném obrazu světa a jinými, jemu vlastními, postupy. Ačkoli tyto postupy a jejich zdroje jsou metafyzické, vnější projevy bývají fyzické. Podstatný je při nich projev lásky k bližnímu. Nauka o příčinách nemocí je jiná, než v západní biomedicině. Psychologie zdraví a nemoci je podle filipínského duchovního léčitelství prvotně a hlavně založena na spirituální stránce života. Účelná může být součinnost jednotlivých léčebných přístupů k duchu, duši a tělu.

Výchozí předpoklad spočívá v tom, že „vše je záření“. Odstupňované, mnohostranné a prostupné, mající různé výchvěvy a kmity (vibrace), toky a barvy. To platí i pro samu nehmotnou podstatu člověka coby vyvinutého lidského ducha, který svým živoucím jádrem osobně září a který se vyvinul k vědomí sebe sama. Připodobnit to můžeme zdroji světelného záření v promítacím přístroji, které prosvětluje filmový pás nebo diapozitiv. Jestliže platí, že „vše je záření“, je nutno předpokládat nejen možné proměny záření, jako je ochlazování, ale zejména jeho zdroj. Správně řečeno Zdroj s velkým počátečním písmenem, protože nejde o žádný zdroj fyzikální či jinak materiální.

V české literatuře se popisu osobního záření a léčivého magnetismu nejpodrobněji věnoval brněnský léčitel Jan Nedomanský ve své Trilogii lidského zdraví. Vyšla posmrtně v Brně roku 2018.

Filipínské duchovní léčitelství má díky spiritualitě blízko k pastorální medicíně jako aplikovanému bohosloví či k duchovní péči, která je známa českému zákonu o zdravotních službách (vedle těchto služeb). Duchovní léčitel ale působí jinak, nežli nemocniční kaplan.

Filipínské duchovní léčitelství se vyznačuje mediálně duchovní léčbou prostřednictvím duchovního léčitele a léčitelským používáním léčivého, životního, magnetismu. Obě tyto složky jsou účelně spjaty s mentální, sebe očistnou, samoléčbou zákazníka, který má dále pracovat sám na sobě. Například pomocí uvědomování, posilování dobré vůle, zbavování se zlovyků, sklonů apod. Účelně se proto podle okolností případu jeví další služby jiných pomáhajících povolání včetně poradenství při rozvoji osobnosti po způsobu rozvíjení volní vyspělosti.

Zákaznická veřejnost by se ale měla ve vlastním zájmu vyvarovat svých vlastních představ, bezdůvodných očekávání zázraku anebo čar či kouzel (magie) nebo jiných nepřirozeností či nepřiměře-

ností. Nic z toho neodpovídá duchovnímu pojetí člověka a jeho bytí v obrazu světa, v němž je služba dobrodružně poskytována. Ani neodpovídá povaze světa a jeho přirozeným zákonitostem, někdy zvaným „kosmické zákony“ apod. Přehnaná očekávání nemusí být ve shodě ani s individuálním zdravotním stavem; např. u člověka v posledním tažení, které je objektivní skutečností.

Svým způsobem se ale jedná o „zá-zrak“. Některé děje se totiž odehrávají „za zrakem“. Tedy mimo objektivní vyjádření, které je smyslově vnímatelné „pozemským“ tělem s jeho „hrubými“ smysly. Přístupny jsou tyto děje jen jasnosmyslově. Proto nelze tyto jevy zpravidla vysvětlit pomocí rozumové doktríny tzv. silné přírodovědecké objektivity, pojaté scientisticky a ideově založené na zjednodušeném materialistickém světovém názoru, vědeckém naturalismu a fyzikalismu.

I ve zdravotních službách se ostatně setkáváme s medicínsky nevysvětlitelnými příznaky. A nemusí se zrovna jednat o spontánní spálení živého těla či o stigmata na těle, která bývají ojedinělá.

3. Smyslům skryté nitro a vnímání duchovních hodnot

Vše, co je smyslově skrytým obsahem lidského nitra (a podobně jakýchkoli smyslově skrytých dějů), dokazujeme podle okolností právního případu. Rozumí se tím přímé nebo nepřímé důkazy seznatelných vnějších projevů. Důkazy, jimiž může být cokoli, musí být právně posuzovány podle zásady volného hodnocení důkazů. Někdy ale důkazně uvízneme jen u právně slabých náznaků.

Naznačený právní postup se týká dokazování i vnitřních stavů člověka nebo vlastností, jako je vědomí a svědomí, cit, štěstí, citový vývoj dítěte, obyčejné lidské citění, národní citění, morální charakter, důvěryhodnost, dobrá víra, prominutí špatného činu, pocíťování cizí újmy jako vlastní, pocíťování osobního neštěstí, nevděk, touha ničit nebo ublížit či jiná pohnutka, záměr, ale i bezohlednost, škodolibost, krutost, zlá víra a jiné zavinění, duševní útrapy aj. Stejně tak právně nahlížíme na dokazování niterných lidských uschopnění včetně schopnosti umělecké tvořivosti, prostřednické léčivosti nebo jasnosmyslovosti.

4. Duchovní hodnota svědomí

Právo počítá se vším, co jsme jen příkladmo zmínili. A to jak po stránce právně teoretické (vědecké) a zákonodárné, tak i z hlediska zobecněných odborně praktických zkušeností.

Příkladem, který nám může některé otázky racionálně přiblížit, slouží výhrada svědomí v soukromých poměrech.

Svoboda svědomí patří mezi právně chráněné hodnoty. Lidské svědomí je přitom hodnotou životně důležitého významu. Výhradou svědomí rozumíme svobodné volní, navenek projevené, odvolání se na obsah vlastního svědomí, který nám v životně podstatné záležitosti brání splnit právní povinnost, jež

by se svědomí přičila. Aniz bychom však, a to je právě podstatné, za takové nesplnění právní povinnosti směli být právně postiženi či znevýhodněni. Výhrada svědomí patří mezi okolnosti vylučující protiprávnost nesplnění právní povinnosti. Patří proto do deliktne právního pojmosloví.

Ríká se, že „do hlavy není vidět“. I když svědomí souvisí s duchem jakožto „duchovní vědomí“, nikoli s „hlavou“ (mozkem), můžeme na obsah svědomí beztak právně usuzovat jen dle vnějších projevů. A to tak, abychom mohli racionálně rozlišovat a z právně chráněné výhrady svědomí vyloučit výmluvu, neochotu či pouze jiný názor na obsah a účel plnění právní povinnosti.

Stav svědomí je duchovní hodnotou. Proto lze skrze svědomí, díky jeho „jemnému“ napojení, ovlivnit niternou, čistou, duchovně-citově poznávací způsobilost každého člověka. Ta se může týkat i „jemných“ dějů metafyzických. Získané poznatky mohou přinášet potřebný vnitřní, a potažmo i vnější, klid, mír a bezpečí. Srovnat to můžeme se způsobilostí vnímat jakékoli duchovní hodnoty nebo krásy přírody či krásy umění. Dochází tu k hlubokému vnitřnímu procítění. Nikoli jen k „hrubě“ smyslovému vnímání zrakem či sluchem apod.

5. Duchovní děje

Filozofický základ filipínského duchovního léčitelství vychází z lidského bytí, které není vázáno na pozemskou (biologickou) smrt těla. Vyznačuje se pojetím člověka jako „jemné“ zářícího, sebe sama vědomého, vyvinutého nehmotného ducha s dočasným fyzicky tělesným obalem. Porucha osobního vyzařování bývá výsledkem například hněvu či nenávisť. Proto lze tomu, kdo chce, nabídnout snahu o vyrovnání do normálního, příznivého, proudění. A to ve spojení s citovým chtěním klientova ducha a silnou a pevnou vůlí k udržení zlepšení bez zapadnutí do starých kolejí. Například i změnou životosprávy nebo prostředí, správným dýcháním či sebeovládáním. Víme, že síla vůle vyvolávající tlak přináší účinky. Účinkem je i zlepšení nebo zachování zdraví. Odhlédnout nelze ani od dobrých myšlenek, slov a činů.

Princip filipínského duchovního léčitelství nemá nic společného s materialistickým vědeckým světovým názorem a mechanistickým hlediskem psychofyzilogickým. Podobá se spíše duchovní péči. I ta ale má být věducí. Služba bývá zpravidla doprovázena společnou vnitřní modlitbou sledující čisté otevření nitra ke Světlu a přijetí životní síly bez ohledu na náboženské vyznání, jakož i osobním požehnáním a žehnáním věcí. Vzpomeňme, jaký důraz kladl německý léčitel Bruno Gröning na „naladění“ k přijetí léčivého proudu.

Přirozenou povahu dějů lze nazřít čistou duchovně-citovou vnímavostí. Bývá spjata s živou obrazností. Obrazu odpovídá duchovní citění. Nesmí však dojít k rozumovému potlačení ani rozumovému vtěsnání do intelektuálních či vědeckých představ nebo dogmat. Ovšem ani k emočnímu ovládnutí strachem z neznáma či z převratného poznání.

Význam má proto duchovní vědění o povaze světa čerpané ze „zdrojových informací“ až po přinesené poselství Ducha Pravdy. Neboli vědění z rad a návodů, jak vědounčně a smysluplně žít ve víceúrovňovém světě bez úhony.

6. Jistota pravdy duchovně-citovým prožitím

Pravda víry v duchovní děje může být různě jistotná. Od prosté, „dětské“, víry přes hluboce vědomé přesvědčení, které je jistotnější o vědění a někdy i o svědectví, až k osobnímu, duchovně-citovému prožití pravdy. Takové prožití je osobnostně vryto, a tím pádem poznatkově postaveno najisto. Mluvíme o živoucí jistotě. O duchovně-citovém poznání pravdy neboli o jejím čistém vnitřním vycítění bez ohledu na společenské postavení nebo dosažené vzdělání. Živá víra se pak stává činem. Nikoli „jen“ přesvědčením. Dobrymi činy žitá, a tím pádem i duchovně zářící, zbožnost lidského nitra čili vnitřní duchovně-osobnostní hodnota subjektu není totéž, co vnější rozumové projevy teologie či popisně-rozborové nebo srovnávací vědy o náboženství (religionistiky). A podobně to není totéž, co vnější projevy právní nebo účetní, ač by byly třeba vědecky podloženy. Vše z toho může být jen hrubohmotně, pozemsky, pomocné. V daném obrazu světa tomu nelze jinak, aniž bychom se z něj vychýlili.

Stát právně uznává subjektivně hodnotový význam poznání. Jeho míra je individuálně vyvinutá u každého člověka podle míry osobnostní zralosti ducha, i třeba zakrnělá. Stát pochopitelně musí uznávat i svobodnou vůli lidí a její projevy, neboť právě vlastní svobodná vůle je pro nás všechny příznačná.

V dnes převládající spotřební společnosti jsme ale převážně rozumově zvyklí na jednoduchý až naivní materialismus či na vědecký materialismus spojený s jedinou či převládající vírou v pozemský vědeckotechnický pokrok. Anebo jsou uvyklí společensky vnějškovým, pozemským, náboženstvím pod „mrakem nevědění“. Nejasné a povrchní, rádoby „esoterické“, řeči poznání také nepřidají.

Popisované léčitelství bývá vědecky řazeno do jemnohmotné energetické medicíny (subte-energy medicine). Patří mezi přístupy esoterně spirituální, tedy i mimo herbální a fyzikální medicínu. Pakliže hovoříme o životodárné síle, jedná se o přirozenou, tlak vyvolávající, sílu ze Světla, resp. z bytostného. Křesťanské náboženství mluví o působení Ducha Svatého.

Jak a zda správně označujeme a vnějškově popisujeme jevy tohoto druhu a kam je filozoficky, nábožensky či vědecky řadíme, mívá jen omezený, někdy dokonce zavádějící, význam. Naprosto zásadní je totiž něco jiného: přirozenost, vnímavost a myšlenková až duchovní čistota při službě z lásky; tedy hodnotová role pomáhajícího subjektu. Pak lze stejnorodě počítat s patřičnou ochranou, anebo naopak zábranou špatných kroků. Podstatnou roli zde sehrává duchovně-citové poznání, které je hluboce vnitřní a „jemné“, ale o to více spolehlivé. Je tomu tak přinejmenším díky napojení na svědomí,

a tím pádem do výšin skrze ně. Nebezpečím by ale mohla být profesní pýcha či ješitnost, s níž bychom společensky prosazovali jen své vlastní praktiky a znalosti oproti jiným.

Nakonec i zcela „pozemský“ český občanský zákoník hovoří o poznání přirozených práv člověka rozumem a citem. Stát tím v místě a čase mocensky otevřel společenský prostor k pronikání „jemných“ osobnostních prvků skrze „právní bránu“ poznání. Přinejmenším se tak stalo za účelem odstraňování tvrdosti v soukromém právu, které by se nepříznivě dotýkaly lidské osobnosti v soukromých poměrech.

Ne přímo tím stát podpořil ochranu svědomí, protože svědomí člověka svým napojením souvisí s duchovně-citově poznávací způsobilostí. Ta je nezbytná pro osobní život a má povahu prožívání například krásy, dobra a lásky, míru a štěstí. Vnějšíkově se tato způsobilost vyjevuje svobodným volným projevem. Například právní ochranou osobnosti, uměleckého díla, zvířat, rostlin a celé přírody, a to za pomoci racionálního roztržení a právně (rozumově) argumentačního zdůvodnění, které je kýmoli, kdykoli i opakovaně přezkoumatelné.

7. Zprávy některých lidí

Paracelsus kdysi psal o sáhnutí do člověka, aniž by byl zraněn a aniž by byl viditelný otvor. Podobně jako když se sáhne do vody a vyloví se ryba a ve vodě nezůstane žádná díra. Lékař s léčitelkou schopností, Václav Vydra, v knižním rozhovoru z počátku 90. let přirovnal filipínské duchovní léčitele ke staroegyptským zastavovačům krve. Lidská bioplasma má podle něho spojovací (kongregační) schopnosti. Rozhodně podle něho je, do jakého stavu se musí umět člověk dostat, aby tok „jemné“ energie byl cílený a silný k zastavení krve. Léčitel Jindřich Paseka o pár let později v tisku poukázal na to, že lidé neznají všechny rozměry. Kdo to však zná, jako jsou filipínští léčitelé, může podle Paseky prostoupit seskupenou hmotou neboli „jen“ pomocnou „hrubou“ energií. Americký psycholog Stanley Krippner popsal filipínské duchovní léčitelství v roce 1976.

Národní pedagogické muzeum a knihovna J. A. Komenského v Praze spravuje v Archivu Přemysla Pittra a Olgy Fierzové archiválii včetně diapositivů týkajících se filipínské duchovního léčitelství. Křesťanský humanista Přemysl Pitter v době svého švýcarského exilu navštívil Filipíny v roce 1975 spolu se svou švýcarskou spolupracovnicí Olgou Fierzovou. Pitter na Filipínách sepsal svědectví o léčebném zákroku na Olze Fierzové. Zákrok provedla duchovní léčitelka Evien Jimenez z kruhu Antonia Agpaoa. Pitter napsal z Filipín příteli, že „O podvodu mohou mluvit lidé, kteří to sami nezažili. Chápu, že je to pro ně neuvěřitelné, proto se jim nedivím. Stojíme na prahu úplně matanoia, přeměny mysli.“ Své zážitky Pitter sepsal v nevydané větší stati U filipínských léčitelů. Zaznamenal zde, krom jiného, slova jedné místní ženy o filipínské duchovní léčitelce Josefíně Sisonové působící v kapli: „Není to Josefina Sison, která léčí a uzdravuje“, pravila žena, „nýbrž duchovní bytost, kterou Svatý duch vysílá jako svého posla. Josefina je pouhým

jeho nástrojem.“ V Hovorech s pisateli, které Pitter vydával česky ve Švýcarsku, vydal Dar uzdravování, č. 75, a Filipínští léčitelé a dary mudrců, č. 76. Reagoval tam i na dotaz čtenáře v č. 78. Husův sbor Čechů a Slováků ve Švýcarsku uspořádal v roce 1975 shromáždění v Curychu s Pittrovou přednáškou o daru uzdravování, s vyprávěním o filipínském léčitelství a promítáním diapositivů. Trvala tři hodiny za účasti asi 75 krajanů. Již předchozího roku se Pitter dotknul tohoto tématu, když v Hovorech s pisateli, č. 72, vydal svůj text Cesta duchovního poznání. Sám Pitter ale uznal, že k zákroku filipínského duchovního léčitele na sobě přistoupil hlavně teologicky, tedy nikoli prostě.

Německý časopis Stern roku 1982 uveřejnil článek o filipínských duchovních léčitelích. Ke slovu přišly i řeči o podvodu. Léčitel Dan Acierto popíračům řekl, že chtějí všechno měřit kritérii svých přírodních věd a vycházejí z toho, že jejich úroveň vnímání skutečnosti je stejná jako naše. Než byste připustili zakolísání vašeho světónázoru, řekl na jejich adresu, raději obviňujete filipínské duchovní léčitele z podvodu a šarlatánství.

Léčitel Lino Belino Guinsad v rozhovoru pro české čtenáře v roce 2006 řekl, že lidé jsou příliš uzavření a mnoho přemýšlí. Podle něho je důležité otevřít se. Až poté můžeme přijímat duchovní rozměr života.

8. Vědecké otázky

Vědecké popisy filipínského duchovního léčitelství jsou užitečné, ale nutně zůstávají na povrchu. Založeny bývají na řízených přímých pozorováních, terénních zkušenostech z první ruky, neurofyzilogických sledováních mozkových vln po uvolnění endorfinu či na technikách kvalitativních dotazování.

Podobně to platí o přírodovědeckých hypotézách biomagnetické energie a pole, změn chladného plazmatu, biologické transmutace, nízkenergetické jaderné reakce při běžném tlaku a teplotě, otázkách chladného plazmatického skupenství hmoty vůbec aj. Anebo o přírodovědecky hypotetické lidské a zvířecí schopnosti mimosmyslové komunikace s podobou nelokálního vědomí. Patří sem též vědecké hypotézy nadřazenosti vědomí a jeho nevázanosti na prostor a čas, které zahrnují propojenost mezi nelokálním vědomím (vlastností zářícího ducha) a fyzickým světem. Příkladem slouží zdravotní výzkumy zážitků blízkých smrti. Týkají se řady lidí, kteří přežili zástavu srdce a dechu s výpadkem funkcí mozku. Vědecky mluvíme o „rozšířeném vědomí“.

V československém národním podniku Krátký film byl v roce 1986 natočen krátkometrážní film Ozvěna ticha režiséra Petra Skaly. Distributorem byla Ústřední půjčovna filmů. Později byl film vyslán Českou televizí. Obsahuje umělecky ztvárněné výpovědi lidí se zážitky blízkými smrti. Může však jít i o případy mimotělesné zkušenosti zdravých lidí, které s blízkostí smrti nesouvisí. Naznačeným problémům se věnuje i filozofie mysli.

Poznamenejme, že ve filipínském duchovním léčitelství nejsou nikým používány psychotropní látky ani látky omamné či jiné látky s psychoaktivními účinky. Na rozdíl například od amazonských šamanských praktik s ayahuaskou obsahující psychotropní dimethyltriptamin (DMT) anebo na rozdíl od – právně omezených – léčebných používání některých omamných nebo psychotropních látek v našich zdravotních službách.

Všeobecně si můžeme odkázat na veřejně dostupný mezinárodní vědecký Manifest za post-materialistickou vědu z roku 2014. (Autor tohoto textu patří mezi jeho pozdější signatáře.) Mění se pojetí vědy, vědecké paradigma, se hypoteticky blíží pradávnému i novému vědění o tom, že „vědomí“ je vlastností lidského ducha, nikoli těla. Tichý hlas „svědomí“ i s možnými výčitkami svědomí je v tomto smyslu projevem „duchovního vědomí“ a jeho „jemného“ napojení.

Otevřena je metodologie výzkumu niterné zkušenosti. Podobně jako u zpytování svědomí. Nad hranici hrubé úrovně světa se ale přírodovědecky nedostaneme.

Na Vysoké škole chemicko-technologické v Praze, v Psychoenergetické laboratoři Fakulty chemického inženýrství, probíhal v 80. letech výzkum léčitelství ve zdravotnických zařízeních. Při oponentním řízení roku 1988 bylo konstatováno: „Přírodní léčitelství je reálné, podstata tohoto jevu zůstává neznáma“.

Nelze však vyloučit vědecké vyložení, ze kterého lze seznat podstatu.

Rozumí se tím vědecký popis teoreticky zdůvodněných zásad (necháme-li stranou pokusy), jimiž se stanoví objektivně existující jevy, vlastnosti nebo zákonitosti i méně hrubé materiální části světa, popř. spolu se zobrazeními.

Možná vědecky zůstaneme jen u hypotézy, pakliže lze odůvodněné zásady považovat za správné a věrohodné, aniž bychom ale mohli některé jevy dostatečně přírodovědecky prověřit. Tak to, obecně vzato, předpokládalo někdejší československé objektivitelské právo. Nic z toho přitom nelze běžně odvodit z vlastností známých jevů ani nejde o „pouhé“ konkretizace známých zákonitostí materiálního světa. Spíše se jedná o neznámé vlastnosti jinak známých jevů, vedle jevů neznámých či málo známých.

Připomenout si můžeme krátkometrážní dokumentární film Na hranici skutečnosti, který vznikl v Československém armádním filmu roku 1967 v režii Stanislava Brožíka. Film se týkal potenciálně, ovšem i vojensky, využitelných výsledků výzkumu lidské bioenergie, síly myšlenky a komunikace na dálku. Film je součástí veřejně dostupné muzejní sbírky Vojenského historického ústavu Praha.

Vědecky rozumové poznávání je jednou z poznávacích cest. Díky „chladnému“ vědeckému rozumu však může být snadno zneužitelné. Některé smysly seznatelné jevy ale ani vědecký „rozum nebere“. Díky své „hrubosti“ ani nemůže.

Samo životodárné působení přirozené síly ze Zdroje, resp. z bytostného, je svou povahou „hru-

bými“ smysly nevnímátné a přístrojově nezachytitelné. Proto není ani přírodovědecky zkoumatelné, leda teoreticky anebo nepřímo empiricky dle vnějších projevů. Nicméně dílčí otázky neznámých projevů jinak známých sil, „podružných energií“, či takových energií v současnosti neznámých jsou přírodovědecky otevřené. Jisté projevy některých sil jsou totiž přístrojově zachytitelné či vědecky popsatelné.

Určité podobnosti s naším tématem nalezneme například v tradiční čínské medicíně. Ta se svou teorií o drahách a aktivních bodech na povrchu těla v letech 2017 až 2018 právně a věcně formovala dva obory českých zdravotních služeb.

V námi sledovaném případě filipínského duchovního léčitelství duchovní léčitel „jen“ mění materii. Proto filipínské duchovní léčitelství není podobné pradávám alchymii, pokud bychom ji chápali ve smyslu zušlechtění lidského ducha na základě specifického postupu osobnostní proměny.

Navzdory možné veřejné prospěšnosti, setkáváme se u výzkumníků s malým zájmem o poznání filipínského duchovního léčitelství. Příčinou by mohly být světonázorové zaujatosti včetně vlastní odlišné víry, pohodlnosti anebo výzkumný nezájem o cokoli „jiné“, než vyplývá z hrubě materialistických představ, jež by mohly být rozkolísány, nabourány nebo dokonce vyvráceny novým poznáním světa. Větší výzkumné pozornosti se však dostalo brazilským léčitelům se „skalpelem“. Souviset to může s jiným společenským povědomím, které může být ovlivněno i brazilským zavedením komplementární spiruistické terapie do klinické praxe.

Sám duchovní léčitel, který je intuitivně naladěný, nemůže být racionálně měřícím výzkumníkem. Tím ostatně není ani lékař v klinické praxi. Hudebník také není hudebním vědcem. K projevení svého nadání ani nemusí znát noty.

9. Mediální léčitelství

V našem prostředí známe mediální umění výtvarné či literární. Díky „mostu“ či „průplavu“ vyzařování se může jednat o srovnatelné prostřednické jevy, jako je mediální léčitelství. Mediální léčitel může být v podobném stavu, lišícím se mírou, jako kreslíci mediální výtvarníci či píšící mediální spisovatel. Výtvarně, psychopiktograficky, byl takto znám například Luiz Gasparetto. Patří sem i automatická kresba k rozpoznávání neduhů či vnitřních stavů. Pro takového léčitele diagnostika je příznačná zvláštní osobní schopnost dočasně „vypnutí“ myšlenek a přenechání vlády nad svou rukou bytosti z „jiné“ vrstvy světa. Léčitelova ruka je použita jen jako nástroj k předání cizího sdělení, jehož původ nemusí léčitel diagnostik ani znát. Pozorovat tento skrytý děj lze jen při zvláštních osobních schopnostech.

I u nás se setkáváme s léčiteli, kteří rozpoznávají neduhy podle cizí duchovní „nápovědy“ ve stavu lehce změněného vědomí, otevřeného pro „příjem“ cizích zpráv (chanelling). Byť by takový stav byl jen chvilkový. Léčitelské diagnostiky se zřejmě mohou odvíjet více způsoby, včetně tzv. rentgenových očí.

Podrobnostmi se tu nezabýváme. Z našeho prostředí si připomeňme známé „žitkovské bohyně“ z Moravských Kopaníc na Moravském Slovácku v době od 19. století do počátku tohoto tisíciletí.

K zákroku, který se má prostřednický projevít tak „hrubě“ tělesně, jako je tomu v našem případě, je zapotřebí léčitelovy schopnosti soustředění a dočasněho oproštění se od vlastní vůle. Z druhé strany se zase musí jednat o pomoc silného ducha. Zřejmě silnějšího nežli u „pouhé“ mediální kresby, psaní či u „jen“ vynálezeckého, objevitelského nebo jiného vnuknutí. Popsány jsou brazilské mediální léčby pod společným jménem Dr. Fritz skrze různá fyzická media. Znám je také brazilský léčebný prostředník João Teixeira de Faria, přezdívaný João de Deus. V Brazílii se těmto zákrokům lidově říká duchovní chirurgie (cirurgia espiritual).

Ze zahraničí víme o případech právních sporů o autorská práva k mediálně přijatým literárním dílům. Ne každý je „písařem Páně“.

Mezi připravovatele cesty zvěstování Pravdy patřil i mediálně píšící Rakušan Jakob Lorber v 19. století. Jím duchovně přijatá mnohasvazková psaní vyšla v českém překladu. Z pozdější doby „obratu světů“ počínající na přelomu 20. a 30. let dvacátého století zmiňme rozsáhlou knižní řadu Zaváté doby se probouzejí, původně v němčině. Stručně se jí říká „životopisy“. Známe ji i z různých českých a později i slovenských vydání již od konce 30. let minulého století. Podstatné je, že obsah těchto literárních děl byl duchovně přijat, nebyl vymyšlen. Jak stojí v předmluvě německého vydavatele, ve stvoření se nic neztrácí. Všechno živé dění zůstává nesmazatelně zachováno.

Vraťme se k filipínskému duchovnímu léčitelství.

Vyznačuje se tím, že hluboce věřící léčitel zřejmě zaříkadlem vyvolá duchovní napojení s cíleným vedením, jemuž se vnitřně odevzdává. Metafyzicky vzato, léčebné vědění pramení od nevtěleného zdroje „komunikace“ z „jemnější“, „vyšší“, části přirozeného světa. Nejedná se o vnímání „hrubými“ smysly. Slouží k tomu zvláštní osobní schopnost filipínského duchovního léčitele, zvaného espiritista. Jedná se o schopnost mediumity. Takový člověk se stává „průplavem“, účelovým mostem, čili fyzickým prostředníkem zacíleného toku síly z jemnější části bytí. Děje se tak během jeho krátkodobého stavu lehce změněného vědomí. Aniž by byl tento stav navozen požitím jakýchkoli látek, tancem, hladověním apod. Od duchovní čistoty zákroku jakožto projevu lásky k bližnímu zjevně odvisí i jeho bezpečnost. Potenciální účinnost je již vázána i na postoj klienta. O svém zdraví si každý rozhoduje sám. Lze mu však pomoci z milosrdnosti, jestliže chce.

Podobnosti, ale i odlišnosti, nalezneme například u brazilských mediálních léčitelů nebo u peruánské incké šamanské léčby. Zásadně pak u všech přírodních národů se zachovaným tradičním věděním o jednom propojeném světě a „jemných“ silách. Odlišnosti se týkají dílčích postupů a stavů. Zejména však toho, o jaká „jemná“ a o jak „vysoká“

a „čistá“ napojení se jedná. Vnějšíkově s tím někdy souvisí náboženské kultury či projevy úcty k pomáhajícím duchům předků, skupinovým duším zvířat či bytostným silám léčivých rostlin, vod apod. Lišit se mohou „komunikační sféry“. Sami někdy říkáme, „cítím se, jak v sedmém nebi“, když jsme blaženi.

Odlišně také bývají prováděny celostně očištné praktiky. Ve filipínském duchovním léčitelství se tak děje skrze tělesné, krevní, vypuzení hrubě zhmotnělé „špatné“ energie na základě specifického úkonu pomocí rukou. Roli sehrává malé množství krve. Neděje se tak požitím přírodně, natož uměle, chemické látky vyvolávající zvracení nebo jiné vyměšování, ale ani sáním apod. Z tradičních léčitelství praktik, známých po světě, jež mají být „jemně“ silově významné, se tu používá jen kladení rukou. Nikoli již opěvování nebo okuřování, a to ani individualizovaně podle stavu ošetřovaného.

Otázkou může být, zda vedle mediální, prostřednické, léčby se u filipínských duchovních léčitelů jedná též o využití jejich vlastního léčivého magnetismu. Tedy o přímé léčebné použití vyzařování jejich vlastního ducha, anebo jen o zprostředkování. „Hrubě“ smyslová pozorování nám však nedávají odpověď. Podle výpovědi se však jedná zřejmě „jen“ o zprostředkování.

Filipínský léčitel Alex Orbito popsal, že před léčením cítí v čele chlad, který se rozlévá do celého organismu a do dlaní se mu nahrnuje teplo. Tím pádem je připraven. Proniklá ruka samočinně působí jako magnet a on vnímá proudění.

Známo je, že praktiky mohou zahrnovat „jemně“ silové pozeňání nemocného na čelo, a to i obřadnou podobou. Úkon se týká též srdeční oblasti a sluneční pleteně. Vychází se z toho, že její centrum slouží ke spojení ducha, vyvolávajícího cit, s pozemským tělem. Podle některých léčitelství sdělení má být součástí postupů práce s „jemně“ energetickými centry, které se podobají kruhovým virům (zmezinárodně zvanými čakry) za účelem řádného průtoku energie, jakož i práce s auroou. Vzpomeňme svatozáře křesťanských svatých.

Používán bývá též léčivý magnetismus pokládáním rukou a „jemně“ fluidní léčba na dálku. Někdy sem spadá i „hrubá“ materializace. Rozumí se jí zhutnění porušené „jemně“ hmoty, tj. proměnění (transmutace) látky za účelem jejího odstranění. Známa je bezbolestná práce holýma rukama při plném vědomí klienta bez sterilizace, umrtvení a jizev, které se říká duchovní nebo mediální „chirurgie“. Nejedná se o psychochirurgické ani jiné chirurgické zákroky podle zdravotních služeb. Oproti tomu, co známe kupříkladu z Brazílie, filipínské praktiky nepoužívají nástroje.

Zdaleka ne každý z léčitelů na filipínských ostrovech však využívá zrovna spirituální praktiky či všechny postupy.

Pravé filipínské duchovní léčitelství záměrně nepoužívá kontrolní šidítka (placebo). Ani před nemocnými lidmi nehraje „divadlo“ či jinak nevyvolává mylné smyslové vjemy (iluze). Přesvědčit se lze z první ruky a v terénu. Jestliže se zde silově

pracuje s reálným duchovním zářením a cíleným duchovním vedením, nic takového není zapotřebí. Ostatně i systematická teologie akreditovaně vyučovaná na našich vysokých školách vychází z předpokladu reálně jsoucích a činných andělů. Některým lidem ale mohou tyto věci připadat světonázorově cizí. Mohou se přičít i něčemu společenskému náboženství. Ve vyšší, jemnohmotné, úrovni světa zase nelze vyloučit upřímnou lidskou touhu pomáhat pozemským bližním ani karmickou milost odčinění vlastních špatností, a tím „očistění roucha“.

10. Materializace

Můžeme shrnout, že principy filipínského duchovního léčitelství co do „mechanismu účinku“ zůstávají „hrubým“ smyslem pozemského těla skryté. Zejména půjde o transmutaci různě materiálních látek. Myslí se tím proměna „jinak“ (tzn. „jemně“) hmotného neuhu v libovolný hrubě materiální předmět. Ten je pak vyjimatelný z fyzického těla, jež má také „hrubě“ vlastnosti. Látková proměna má být vyvolána tlakem duchovní síly. Rozum ani vůle prostředníka, duchovního léčitele, nehrají žádnou roli. Přesněji řečeno, ani hrát nesmí. Navíc by ani na tak vydatný děj nestačily.

Princip materializace tedy zřejmě spočívá ve zhutnění a zhrubnutí „jemně“ materie obsahující neuh. Zásadně podobně se s tím setkáváme u některých prastarých domorodých praktik různě po světě. V podstatě se jedná o změnu vlastností a podob hmoty za účelem odstranění nebo zmírnění potíží, které se projevují psychicky nebo tělesně. Děje se tak pomocí vydatné, a přitom velmi „jemně“, síly pramenící „odjinud“ neboli z vyšší úrovně světa. A to v porovnání s úrovní, v níž se pohybují pozemští aktéři těchto dějů nebo pozorovatelé.

Snáze pochopit děje metafyzické povahy, ač mohou mít vnějšíkově světský ráz, lze pomocí porovnání s některými náboženskými úkony duchovní péče. Kupříkladu s u nás zavedenou „službou osvobození od zlého“, kterou známe zejména z praktik největší církve u nás, Církve římskokatolické. I zde se totiž setkáváme s očividnými projevy zřejmě hrubě materializace a přeměny látek. Děje se tak při duchovní léčbě posednutí cizím duchem. Proto nám tyto děje vůbec nemusí připadat cizí. Připomenout lze i „jemně“ energetický význam používání „svěcené vody“, pozeňání či žehnání věcí.

Pohled očima lékařské vědy nebo psychologie, pakliže bychom je chápali vulgárně materialisticky, by nám v těchto případech byl k ničemu. Nakonec by ještě mohl zavádět ke zkresleným až falešným závěrům. Vzájemně srovnávat lze různé odrůdy jablka. Nikoli jablka a hrušky.

Poznávací překážka někdy spočívá v intelektuální doktríně „dvojího magisteria“. Rozumí se tím na sobě nezávislá, nepropustná a samostatná dvojí učení. Neboli odlišení vědy, zejména přírodní, od náboženství a duchovního života vůbec. Taková poučka přináší své výhody. Spočívají v používání odlišných a nezaměňovatelných poznávacích metod a ověřování poznatků. Zároveň jí ale chybí celist-

vost. Proto tato doktrína neodpovídá výchozím předpokladům, jako je zářící duchovní podstata lidské bytosti v jednotném, leč ve vícevrstevném, přirozeném světě, který je za určitých podmínek a do jisté úrovně „průchozí“ či „kontaktní“ a který zároveň dává smysl a má objektivní řád. Racionální nauka „dvojího magisteria“ není souladná ani s předpokladem živoucího vyzářování Zdroje, které se projevuje věčně a všude bez ohledu na naše dobové či jinak společensky proměnlivé představy a ideje.

Pokud zmíněná poučka něčemu vyhovuje, pak zejména vědeckému materialismu, ideově opřenému o autoritu pozemského rozumu. Oproti tomu žitá zbožnost jakožto činy se vyjevující stav nitra, se může projevovat v čemkoli bez ohledu na jakékoli společenské poučky.

11. Duchovně-citový význam, vlastní přičinění a ověřitelnost

Počítá se s podnětem k probuzení vlastních uzdravujících sil a zejména se silnou vůlí zářit zdravím. Duchovně-citová úloha subjektu a její čistota je však nejdůležitější. Míra zdravotního přínosu přijetí životní síly odvisí u každého jedince od toho, jaký je stav jeho nitra. Souvisí to i s vůlí být zdravý a sám si o zdraví rozhodovat. Léta je dostupné vědění, že individuální klíč ke spojení s živoucí silou ze Světla spočívá v čistém, dobrodějném citovém chtění našeho ducha. Víme, že součástí nitra může být i vroucí přání uzdravit se.

Proto může být obtížné až nemožné pokaždé přírodovědecky objektivizovat individuální přínos. Leda lze na něj usuzovat s mírou pravděpodobnosti podle vnějších okolností. Přínos totiž může spočívat například v upuštění od špatných myšlenek vedoucích až k neduhům. Anebo ve zdržení se vycházení vstříc „démonu alkoholu“, kterého jsme si svým sklonem vypěstovali a kterým jsme se nechali vnitřně ovlivnit. Bez vlastního chtění v takových případech zdravotní přínos nenastane anebo není dlouhodobě udržitelný.

I ve zdravotních službách se setkáváme s léčbou orientovanou na postoj pacienta; např. v psychiatrii, klinické psychologii, klinické adiktologii, lékařské psychoterapii, psychoterapii nebo psychosomatice. Podobně jako v duchovní péči nebo duchovní podpoře podle pastorální medicíny. Tato skutečnost je důležitá, protože věčně předurčuje samo pojetí výzkumu. Nemluvě o vázané dosažitelnosti a udržitelnosti výsledku neboli individuálního přínosu péče o zdraví. Podmíněny jsou nejen správným postupem duchovního léčitele, ale i vynaložením vlastního přičinění klienta a jeho součinnosti. Významnou roli proto sehrává svobodné uplatnění klientových volných vlastností, jako je odpovědnost, sebeovládání, ochota ke změně, cílevědomost apod., které směřují k dosažení a udržení jím vědomě vytčeného cíle zlepšení nebo zachování zdraví, a to léčitelským prostřednictvím. Určující je proto úroveň volní vyspělosti, a to i u dospělého klienta, jež je složkou jeho osobnosti.

Účinnost postupů filipínského duchovního léčitelství je – za uvedených předpokladů – potenciálně ověřitelná zejména kvalitativním zdravotním výzkumem; např. dotazníky zjišťujícími spokojenost klientů. Podle povahy lze ale využít i diagnostické zdravotnické prostředky jako je zařízení magnetické rezonance nebo odborné biochemické laboratorní vyšetření aj. Nelze ani vyloučit otázku obdobného použití, zřejmě však upravených, metod měření přínosu psychoterapie, zejména dotazníkových sebesposuzovacích metod. Podobně tomu bývá i v jiných oborech přírodního léčitelství.

Jen do jisté míry se nabízí porovnání s přínosem homeopatických přípravků, které rovněž vycházejí z předpokládané poruchy, rozladěnosti, životní síly. Jejich účinek v nemocném fyzickém těle, včetně těla zvířat a rostlin, je proto nepřímý a až následný. Tomu odpovídá technologie jejich výroby. Principiálně se ale jedná o jiný léčebný postup, neboť se zde nepracuje s mediumitou.

12. Křesťanský spiritismus

V koloniálních dobách bývalo domorodé filipínské duchovní léčitelství potlačováno španělským římským katolictvím. Nezbyvalo proto, nežli se přizpůsobit nábožensky, anebo jít do záhuby. Výchozí disk se postupně našlo v křesťanském spiritismu. Proto se u něj trochu více zastavme.

V současnosti je spiritismus nejvíce zastoupen na Kubě a Jamajce. V Brazílii patří na třetí místo za římské katolictví a protestantské evangelictví. Existují tam i spiritistické nemocnice a používána je komplementární spiritistická terapie. I z českých překladů je znám Chico Xavier, brazilský mediální spisovatel stovek vydaných knih. Zfilmován byl nejen jeho život, ale v roce 2010 i mediální psaní, psychografie, s názvem *Náš domov (Nosso Lar)*. Film byl promítán ve více než 40 zemích. Nikoli však u nás. Letos, v roce 2022, se točí pokračování, *Nosso Lar 2 – Os Mensageiros*, s uvedením do kin roku 2023. Když Chico Xavier zemřel, byl vyhlášen státní smutek.

Křesťanský spiritismus byl v polovině 19. století ovlivněn Francouzem Allanem Kardecem, který pod tímto pseudonymem sepsal řadu knih nebo je sestavil podle mediálních výpovědí. Známý jsou i z českých překladů již z 19. století. Například *Kniha duchů z roku 1857*, *Kniha medií*, *Křesťanský spiritismus* aj. V některých zemích existují spiritualistické církve s vlastními obřady, jako je tomu v USA či Velké Británii aj. Pojmové znaky byly shrnuty takto: lidský duch přechází biologickou smrt těla, reinkarnace, zákon příčiny a následku, komunikace mezi hmotným a duchovním světem pomocí mediumity, intelektuální a morální vývin ducha.

O Kardecovi byl v roce 2019 v Brazílii natočen celovečerní hraný film. Přístupný je u nás ve streamovací službě Netflix. O rok později o něm ve Francii vznikl celovečerní dokumentární televizní film *Život s duchy (Une vie avec les Esprits)*. Brazilský hraný film *Duchů (O Filme dos espíritos)* z roku 2011 byl inspirován *Knihou duchů*. V Brazílii byla natočena

řada dalších filmů se spiritistickou tematikou. Vliv na spiritistické hnutí měly i práce Francouze Camilla Flammariona, vydávané i česky, aj.

Ideál spiritismu se svým bratrstvím, duchovní osvětou, uměním a cíli mravními bez ohledu na náboženskou vyznání býval hojně rozšířen i u nás. Mluví se až o třistatisících příznivců. Ideál měl zušlechťovat a vést lidi k osobně zkušenostnímu poznání víceúrovňového světa a vývinu ducha při více vtěleních. A tím i skýtat úlevu od zármutku nebo možnost dořešení problémů. Nemělo jít o pouhou víru, nýbrž o poznatky. Objevovaly se ale kalné proudy, povrchnosti a lehkomyšlnosti pro zábavu, a tím pádem vážná nebezpečí. Například duchovní zlovolnosti a jiné nízkosti. Cílem tehdejšího spiritismu bylo poznání lidské duchovní podstaty, smyslu bytí, světa a mravnosti na základě důkazů. Spiritistické hnutí bylo i sociálně umravňující silou v boji proti kuřáctví, alkoholismu a hazardním hrám. V Československu bylo toto hnutí potlačeno materialisty, komunisty, počátkem 50. let minulého století a již nebylo, kromě jednotlivostí, obnoveno. Vychází však u nás časopis Spiritart. Podrobný popis a rozbor spiritistického hnutí u nás a shrnutí jeho učení jsou obsaženy v díle Jaromíra Kozáka, Spiritismus, Zapomenutá významná kapitola českých dějin, z roku 2003. Z nedávných let můžeme připomenout mediálně laděné knihy Jaroslavy Urbanové: Spirálu moudrosti z roku 2001, rozšířeně 2007, a Labyrint poznání z roku 2005.

Jeden děj stojí za zmínku. Okruh „baťovců“, vedoucích manažerů, začal v Československu v roce 1933 seznamovat s novým věděním, poselstvím Ducha Pravdy, zprvu právě spiritisty a jejich spolky v Brně a jinde na Moravě.

Mezi obecně známá media dnes patří například Gordon Smith, skotský kadeřník. Jeho vzpomínky, vyprávění, schopnost mediumity bez pokleslého „vyvolávání duchů“ a principy činnosti jsou známy i z českých a slovenských knižních překladů. Ve své knize Neuvěřitelná pravda (česky jako Průvodce nevysvětlitelnými jevy) Gordon Smith popisuje případ mediální léčby léčivým magnetismem, a to prostřednictvím Ira Alberta Besta.

Slabá stránka praktikovaného spiritismu spočívá v tom, že mediálně získané poznatky odpovídají „kvalitě“ jejich projeveného duchovně-lidského zdroje a úrovni jeho vědění. O „zjevenou Pravdu“ od Zdroje se proto nejedná. Týká se to zejména zásadních nebo lidskému duchu nedostupných, ještě vyšších, věcí.

13. Duchovní léčitel jako povolání

Oficiálně statisticky je filipínský duchovní léčitel brán jako „duchovní léčitel – 3413“ v podskupině „3413 Odborní pracovníci v církevní oblasti a v příbuzných oborech“. Vyplývá to z úředně vyhlášené Klasifikace zaměstnání (CZ-ISCO), pramenící v Mezinárodní organizaci práce. Světové společenství i jednotlivé státy počítají s duchovními léčiteli jako povoláními.

U nás půjde o volné zaměstnání nebo o volnou ohlašovací živnost, pod kterou právně podřazujeme

veškeré podnikající přírodní léčitele včetně těch, kteří léčebně používají léčivý magnetismus, diagnosticky automatickou kresbu či tzv. rentgenové oči apod. Mediální léčba, stejně jako mediální diagnostika a jasnosmyslová prevence, patří mezi způsoby léčitelské činnosti. Jedná se o věcný obor označovaný jako mediální léčitelství. Vázanost na zvláštní osobní schopnosti tu je zřejmá na první pohled.

Vyloučit nelze ani právní alternativu, která spočívá v nezávislém povolání duchovenenském, jež není právně vázáno na státem registrovanou církev nebo náboženskou společnost. Podobně nelze vyloučit ani duchovní službu náboženské korporace. V posledních případech by se jednalo „jen“ o náboženskou úkony podle „jen“ náboženských pravidel. Do jisté míry podobně jako je tomu u duchovní péče či duchovní podpory včetně klinické pastorační praxe ve zdravotnických zařízeních podle pastorální medicíny, jež je aplikovaným bohoslovím. Náboženská korporace by lidem sloužila prostřednictvím svých duchovních, popř. laických zaměstnanců.

Třetím způsobem výkonu by byly „pouhé“ osobní úsluhy mimo právo.

Pakliže by ale byla péče o zdraví po způsobu filipínského duchovního léčitelství poskytována lidem právně závazkově a podnikatelsky, bylo by to pro klienty právně výhodné. Důvod spočívá v jejich zvýšené spotřebitelско-právní ochraně. Dobro klienta je nutno mít na paměti i právně.

Duchovní léčitel má, právně vzato, postupovat s odbornou péčí, tj. znale a pečlivě, i podle pravidel svého oboru, jako jsou pravidla filipínského duchovního léčitelství a jeho etika. Oproti zdravotním službám nejde ani nemusí jít o pravidla vědy. Právní odpovědnost je spjata se správností postupu. Nikoli s dosažením výsledku u klienta. Ve zdravotních službách je tomu podobně. Taktéž při duchovní péči nebo duchovní podpoře nemocničních kaplanů.

Při úkonu péče o zdraví po způsobu filipínského duchovního léčitelství dochází k vypuzení krve či jiného biologického materiálu. Naložení s ním upravují předpisy o odpadech. Podobně se to má s odpadem tvořeným biologickým materiálem ve všech živnostenských podnikáních, tzn. mimo zdravotní služby, jako jsou služby tetování, piercingu, nastřelování náušnic apod., sledující dekorativní účel, anebo holičství, kadeřnictví, pedikúra, manikúra či kosmetické služby apod.

Na základě podobnosti a srovnatelného účelu právně podřazujeme činnosti filipínského duchovního léčitelství pod právní pravidla ochrany veřejného zdraví, jež se týkají činností epidemiologicky závažných. Patří sem též činnosti masérské, regenerační a rekondiční, kdy rovněž tak dochází ke styku s tělem. Vedle filipínských duchovních léčitelů existují i tradiční filipínští maséři.

Plnění smluvního závazku péče o zdraví má odvážnou právní povahu s nadějí na budoucí přínos u klienta, který je vázán na okolnosti přírodovědecky nejistě existující.

Dodejme jen, že bioenergetický vzorec člověka zohledňuje například česká, převzatá evropská, technická norma ČSN EN 16686 Poskytování

osteopatické zdravotní péče z roku 2016. Zavedený mezinárodní dotazník měření používání komplementární a alternativní medicíny (I-CAM-Q), pramenící na Norské arktické univerzitě v Tromsø, výslovně počítá s praktikami duchovního léčitele. Používání tohoto dotazníku patří mezi uznávané výzkumné metody.

14. Strach, nedůvěra, pohodlnost?

Závěrem se zastavme u možného strachu z jevů, které jsou v určitém místě a čase kulturně-společensky neobvyklé nebo výjimečné či nepravidelné (anomální). Nikoli ale abnormální nebo dysfunkční z hlediska lidského ducha, duše a těla. Vnější projevem obav může být až odmítání filipínského duchovního léčitelství, ale i podobných jevů brazilských, jakož i sibiřských nebo peruánských aj. Podle všeho nelze přitom vyloučit roli osobnostních činitelů a rysů.

Můžeme se setkávat s nedůvěrou, podezřívavostí nebo předsudečností. Někdy i s ješitností a vzdělanostní „pýchou rozumu“. Opakem zase bývá lehkověrnost. Rolí může sehrávat též iracionální strach z poznání, jinakosti, cizokrajnosti, kulturního šoku, duchovna, náboženství nebo z přírodního léčitelství aj. A to i s možnou obavou z nejistoty, která by hrozila po ztrátě jediné víry v materiálně vědecký pokrok.

Anebo půjde o iracionální strach (emoce) z nových nebo přírodovědecky neznámých anebo nedostatečně známých jevů, který může krajně vzato vést až k chorobné neofobii. Vyloučit nelze ani strach změnit vlastní vědecký světový názor nebo vlastní materialistickou filozofii, naučená myšlenková schémata či vlastní náboženství. Mluvíme o strachu ze změny přesvědčení. Bývá spojen s obavou z odsudku souvěrců či příslušníků přírodovědecké obce, obavou z přehlížení až vyobcování, ztráty společenství apod. A to vše i bez ohledu na to, zda se jedná až o nepotlačitelný strach doznávající chorobnou podobu úzkostné poruchy a bez ohledu na její řešení.

Říká se, že „strach má velké oči“. Sugestibilita strachu může někdy vést až k vlastnímu smyslovému sebe oklamání. Mohlo by se jednat o člověka (i klienta) ovládnutého strachem natolik, že by v rozporu se skutečností věřil v podvod, trik nebo přetvořený vjem (iluzi) apod. Psychologicky vzato by se jednalo o odmítací a změnám odolný osobní postoj, který by vyplýval z neuvědomovaného procesu. Ten by spočíval v psychologickém znehodnocování skutečných, zjevných, dějů u některého jednotlivce (i klienta), který by se je snažil sám před sebou zastříti čili „nevidět“ je. Mluvíme pak o psychicky podmíněném popírání prokazatelných skutečností, a to i očividně pozorovatelných a medicínsky ověřitelných výsledků biofyzikálních a biochemických dějů. Zřejmě by se tak dělo v samovolné psychologické obraně některého jednotlivce před jím popíranými jevy. Anebo také při úmyslném odmítání osobně nepřijatelných, ovšem skutečných, jevů. Třeba i za účelem jejich znevěrohodnění, pomluvení, zesměšnění či podrytí pravdivost v očích veřejnosti. Určité děje totiž mohou někomu připadat subjektivně

nepřijatelné z hlediska jeho osobního postoje či jím zastávané ideologie, nauky, víry nebo světonázoru.

Svou roli ovšem může sehrávat i obyčejná pohodlnost, spojená s výběrovým zájmem jen o „něco“. Anebo také nedůvěra ke všemu „jinému“, než navyklému, spojená s pocitem ohrožení vlastní jistoty či s hrozbou ztráty společenského postavení.

Nemluvě o zákonem zakázaném konkurenčním zlehčováním, očerňováním a podobně s nečestně soutěžním záměrem potlačení konkurence. A tím pádem získání pro sebe zakázané nepoctivé výhody na hospodářském trhu služeb.

Existuje řada příčin, proč se bojíme nebo nechceme poznat pravdu. Nemluvě o Pravdě. Patří mezi ně psychický jev, známý jako popíračství. Někteří popírači pravosti zákroků filipínského duchovního léčitelství se dopouštějí hrubě vědecké chyby. Chybí jim terénní přímá pozorování z první ruky a přístrojová zjištění, jakož i znalost vědecké literatury. Prameny pak podléhají ideovému, světonázorovému, filtrování anebo jsou výběrově pomíjeny či chybí, což se přiči veškerým vědeckým zásadám. Příkladem popíračství slouží ideové okruhy stoupenců světonázorového hnutí Nového skepticismu, někdy propojeného se světonázorovým hnutím Nového ateismu. Svou ideovou zaujatostí bývají pravým opakem skutečného vědeckého skepticismu, resp. jsou jeho pokleslou karikaturou stojící mimo vědu. U nás se jedná například o Český klub skeptiků Sisyfos, z. s.

„Lékem“ proti strachu může být osvojitelné vědění o světě. A také rozvinutí osobní schopnosti niterného duchovně-citového vnímání včetně niterného rozlišování dobrého od zlého. Lze tak získat nepřenositelnou osobní zkušenost prožitím ducha ve shodě se svědomím.

Pokud je lidské bytí neopakovatelnou náhodou mezi nicotou a zase nicotou, je „všechno“ jedno. Je-li tomu ve skutečnosti jen trochu jinak, pak je úplně všechno jinak.

Závisí na nás, jak k tomu přistoupíme.

Prof. JUDr. Ivo Telec, CSc.

Autor je vedoucím katedry soukromého práva a civilního procesu Právnické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, mezinárodním rozhodcem a advokátem.

Poznámka autora:

Kromě veřejně dostupné světové vědecké literatury, archiválií a jiných veřejných zdrojů jsem vycházel z vlastních zkušeností, a to i advokátních, s filipínským duchovním léčitelstvím, dvěma poskytovateli těchto služeb a dvěma duchovními léčiteli v Česku od roku 2020. Dále jsem vycházel ze svých řízených přímých pozorování v terénu, svědectví jiných lidí a hloubkových rozhovorů. Tyto rozhovory byly polostrukturované nebo narativní.

Text má informativní význam za účelem tematizace problematiky. Zvláště pak z hlediska jejího právního zmapování pro neklinickou část multidisciplinárního hodnocení léčitelství postupů.

NEUVĚŘITELNÉ, NEVYSVĚTLITELNÉ?

NEUVĚŘITELNÉ, NEVYSVĚTLITELNÉ?

Z televizních pořadů

Sešit 15

Ing. Jaromír Kapinus, rodák z Lázu u Moravských Budějovic, žijící dlouhá léta ve Vídni, člen České psychoenergetické společnosti v Praze, autor publikací *Nadhmotný svět*, úvod do parapsychologie a Psychokinetické jevy, které věnoval této společnosti, věnuje tuto publikaci českému čtenáři za účelem rozvíjení zájmu o psychoenergetickou vědu a o její popularizaci.

Vedení České psychoenergetické společnosti plní jeho přání.

PSYCHE A JEJÍ CESTY

Psyche, duše člověka, obsahuje podle S. Freuda a C. G. Junga složku vědomí, individuálního podvědomí a všeobecného, univerzálního podvědomí. Mimo karmických stop po minulých převtělováních obsahuje duše také paměť, osobnost člověka, jeho charakter, emoce a zkušenosti během lidského života. Tyto vlastnosti jsou součástí vědomí, například vědomá paměť a podvědomí, například mnohem rozsáhlejší podvědomá paměť. Nezmiňuji se zde o spirituální duši, která je samostatným duševním vlastnictvím člověka.

Tyto vyšedimenzionální energie duševna sídlí v astrálním těle člověka, které jako energie vyplňuje celé jeho materiální tělo. Tato vyšedimenzionální energie je energeticky spojena s naším nížedimenzionálním materiálním tělem a je po výstupu z materiálního těla viděna vlastní nebo cizí osobou při zvýšené senzibilitě mimosmyslově. Podle zpráv osob senzibilních je toto astrální tělo viděno při výstupu z materiálního těla v oblasti šesté a sedmé čakry v oblasti hlavy jako malý bílý obláček. Energetické spojení astrálního těla s materiálním tělem tvoří tzv. stříbrná šňůra, t.j. energetická vazba, která astrální tělo s celým duševním obsahem vtáhne zpátky do materiálního těla. Při přerušení této vazby nastává konečná, biologická smrt člověka. K tomuto bych chtěl ještě podotknout, že astrální tělo po svém výstupu po určité době zaujme také přesnou podobu materiálního těla, jak dokazují lidé, kteří v častých případech tyto osoby při jejich bilokaci viděli. Tito pozorovatelé se nacházeli při vyšší citlivosti vnímání. (Bilokace je objevení osoby na více místech zároveň.) Protože astrální tělo toto cestující duševno obsahuje všechny složky duševna člověka včetně energetických záznamů myšlení, paměti a smyslových vnímání, může se s lidmi senzibilními telepaticky dorozumívat (při čtení myšlenek, které je při normální řeči vyjádřeno pomocí funkce hlasivek). Po smrti člověka se astrální tělo uvolní trvale od hmot-

ného těla a protože je nezničitelnou energetickou strukturou, odchází s celou svojí podobou materiálního těla, s pamětí, emocemi, charakterem a dalšími vlastnostmi do hyperprostoru, nazvaného též záhrobím. Hyperprostor je vše kolem nás, co je čtyř- a vícedimenzionální.

Jaký je původ duše? Je bohužel materiální, ať proti tomu náboženství cokoliv namítají. Na materiálním původu duševna a jeho složek se nedá nic změnit. Člověk se totiž narodí bez ducha, nehledě ke karmickým stopám z dřívějších převtělování. Při narození dítěte obsahuje mozková kůra kojence jen malý zlomek pozdějšího počtu nervových buněk a tyto ani nejsou navzájem spojeny. Teprve informacemi zvenčí se tvoří tzv. přednostní dráhy, po nichž jsou nervové impulsy vedeny a tyto vytvářejí z hromádky buněk novorozence pozvolna nervový buněčný svaz. Pomalu začíná mozek pracovat, počet nervových buněk roste, vzniká duch včetně paměti a vědomí. Za spolupůsobení ribonukleonové kyseliny se tvoří molekuly bílkovin, v nichž jsou trvale označeny obsahy paměti. Nakonec má dospělý člověk k dispozici mnoho miliard buněk mozku, jejichž komunikace probíhá bez problémů přes zmíněné přednostní dráhy. Pro nás je důležitá skutečnost, že paměť, část naší duše, se sestává z hmoty, totiž z molekul paměti. Co však je horší, celá naše osobnost by mohla mít materiální základnu. Vědci mají za myslitelné a za pravděpodobné, že spolupůsobení impulsů, přednostních drah a molekul paměti vytváří nový druh molekul, které se musí definovat jako vlastnost charakteru. Například molekula osobnosti „nedůvěra“ vzniká spojením jmenovaných faktorů účinnosti s molekulou paměti „špatná zkušenost“, vybudovanou během dlouhé doby. Není to deprimující, když duch je materie a osobnost jen seskupení sítí propojených molekul? Pokusy s nižšími živočichy ukázaly, že paměť je „požitelná“. Například našly necvičené krysy východ z labyrintu stejně rychle jako cvičené krysy, když se jim před tím při krmení daly práškovité mozky cvičených krys. To ukazuje, že infomační záznamy buněk mozku se dají přenášet.

Jestliže duše je materiálního původu, není její konec s rozpadem mozku po smrti člověka? Duše nemůže být zničena, poněvadž její části mají energetickou vyšedimenzionální strukturu a jako energie jsou nezničitelné. Jejich nezničitelnost po biologické smrti člověka byla vědeckými pokusy dokázána m.j. pokusy profesora J. J. Depasseho a neurologa dr. W. van Amsyncka. Co se týká cest duševna v jeho nositeli, astrálním těle - k tomuto tématu se uvádí množství příkladů jak při vědomém stavu člověka, tak při změněných stavech jako je bezvědomí, hypnóza, nebezpečí smrti, silné emoce, spánek a jiné. Přitom se může jednat i o cestu bez návratu do materiálního těla

při biologické smrti člověka, kterou obrazově zachytí živé osoby. Předem bych chtěl ještě něco říci o rozdílu mezi tzv. duchem, který se živým lidem zjevuje v místech silně nasycených duševní energií, a mezi astrálním tělem s plným duševním obsahem. Astrální tělo se svým duševním obsahem má v sobě plnou duševní energii s jejím paměťovým obsahem. Může se i stát, že část paměťového energetického záznamu s částí myšlenkového obsahu zůstane v živém materiálním těle po odchodu astrálního těla. Jsou případy, že se astrální tělo na své cestě po odchodu z materiálního těla telepaticky domlouvalo s materiálním tělem. Uvádím jeden takový případ. Anglické medium Bileen Garrettová (1893-1970) zažila jeden z nejzajímavějších případů astrální cesty. Popisuje, jak poslala svého dvojníka z experimentální místnosti v New Yorku, kde byla pod kontrolou vědců, do New Foundlandu do domu známého lékaře, který experiment koncipoval. Mohla se svým astrálním tělem vidět moře, zahradu, dům, mohla chutnat slaný vzduch moře a slyšet zpěv ptáků. Byla si však vědoma, že její materiální tělo leží v New Yorku v experimentální místnosti a byla dokonce ve stavu tam hovořit s vedoucími pokusu a líčit dojmy z astrální cesty. Mnohé zkušební osoby popisovaly, že jejich vědomí se nacházelo jak v astrálním těle, tak i v materiálním těle, a mnohdy došlo také k telepatickému hovoru mezi oběma těly jedné osoby. Z toho se dá usuzovat, že plný duševní obsah, a tím i plnou energii, mají jen astrální těla, která se trvale vzdálila od jejich materiálního těla po jeho biologické smrti. „Duchové“ však vlastní jen odštěpené části paměti, které se oddělily od duševního obsahu astrálního těla v důsledku emocionálního šoku v hodině smrti nebo snad chybou při záznamu hologramu duševna. Duchové potřebují pomoc ze strany živých lidí.

Chtěl bych zde uvést případ cest astrálního těla a převtělování astrálního těla u skutečného případu, který byl vysílán v televizní sérii seriálu PSI-Factor, sestaveného podle skutečných událostí. Bohužel chybí v tomto seriálu vždy úplně vědecké vysvětlení, patrně proto, aby divák byl udržen v napětí zvědavosti za komerčním účelem televize.

Matka s desetiletou dcerou jede s autem nočním městem domů a na křižovatce proti nim jede vůz řízený ženou, která se při jízdě zabývá telefonováním. Po nastalé frontální kolizi obou vozů na křižovatce ztratí matka život, její zraněná a šokovaná dcera vidí, že se od hlavy matky odlučuje bílý obláček a zmizí v tom druhém havarovaném voze. (Tento údaj zjistili později parapsychologové od dítěte.) Desetiletá dcera a žena, která kolizi zavinila, leží v nemocnici. Později dcera volá po matce. Cizí žena slyší toto volání a přichází do pokoje dítěte a utěšuje dítě zcela slovy a chováním

matky dítěte. Dívka však ženu odmítá jako neznámou, volá sestru a ptá se, co chce od ní tato cizí žena. Tato ale se nenechá odbýt, říká že je její matka a uvádí jako důkaz toho případy ze života dítěte. Dítě ji však nadále jako cizí ženu odmítá a cizí žena odchází do svého pokoje. Lékaři volají parapsychology na pomoc. Po nedlouhé době se u lůžka dítěte objeví materializované astrální tělo její zemřelé matky, hovoří s dítětem a říká mu, že ho nikdy neopustí, že bude nyní stále u něho. Příštím dnem odchází cizí žena z nemocnice, je stejně hektická jako dříve, jde kolem pokoje dívky bez zájmu a dívku už zase vůbec nezná, je pro ni zcela cizí. Druhý den zmizí desetiletá dcera z nemocnice a oba parapsychology, kteří předtím stav dítěte pozorovali, hned napadlo, že se dítě odebralo ke křižovatce, kde se neštěstí stalo. Oba vědci (jsou též mimosmyslově nadáni) se telepaticky domlouvají s cizí ženou, která je nyní sensiblní a všichni jedou ke křižovatce. Dítě už stojí na křižovatce a čeká na zjevení její matky a parapsychologové mohou v poslední chvíli zabránit přejetí dítěte cizím autem. Vidí, že na křižovatku přišla i ta cizí žena z nemocnice, která tehdy frontální kolizi způsobila a vidí také ducha zemřelé matky dítěte, který děkuje cizí ženě za to, že se ujala její dcery v její nejtěžší době a vidí, že duch matky se pomalu vzdaluje do nenávratna, dcera děkuje cizí ženě, že matce a jí v nejtěžší době pomohla. Tolik o televizním přenosu.

Zde chybí vysvětlení tohoto případu. Snad nebude můj názor daleko od pravdy. Při kolizi obou aut tehdy v noci přišla matka o život a její zraněná a šokovaná dcera se dostala do sensiblního stavu vnímání. Cizí zraněnou ženu opustilo dočasně její astrální tělo včetně duševní energie. Proto mohlo astrální tělo zemřelé matky (v podobě bílého obláčku, jak dívka viděla) se snadno převtělit do těla této cizí ženy. Ta pak v nemocnici jednala zcela tak jako matka dítěte, zcela podle paměti a citů matky dítěte a hlásila se k dítěti jako jeho matka. Když se cizí žena poněkud pozdravila, vrátilo se neprodleně její vlastní astrální tělo včetně paměti a celého duševna a „zatlačilo“ astrální energii zemřelé matky dítěte. Astrální tělo matky muselo pak opustit materiální tělo hostitele, této cizí ženy, a mohlo se pak dítěti jako zjevení zjevit. Dítěti zůstala, stejně jako i cizí ženě, zvýšená sensibilita po šoku z nehody, obě mohly dále mimosmyslově vnímat a obě se tedy ve stejné době objevily na křižovatce, kde se tragédie stala. Dítě z toho důvodu, aby se zase setkalo s duchem zemřelé matky, cizí žena aby jako pomocnice v nouzi dále zprostředkovala. Duch matky, kterému tato cizí žena poskytla „příbytek“ pro převtělení, děkoval telepatickou cestou této ženě za to, že se ujala jeho dítěte, takže odpadla jeho starost o dítě a duch si uvědomil, že jeho fyzické tělo už nežije a že může v klidu odejít do záhrobí. Rovněž dcera, která

se telepatického rozhovoru zúčastnila, byla uklidněná v jejím duševním rozporu, do kterého ji materializované zjevení matky dostalo. Duch matky se smířil se stavem beztělesnosti, když se mu dostalo pomoci od živých lidí. Toto setkání ducha matky s živou dcerou a s cizí ženou mohli oba vědci mimosmyslově vnímat včetně telepatického rozhovoru.

Neuvěřitelné věci

V této serii článků uvádím skutečné případy, které byly vysílány v televizní sérii X-Factor v listopadu 1998.

Lékař záchranné služby

Kay je studentem medicíny a vybral si obor záchranné služby. Pochází ze skromných poměrů a chce studium rychle dokončit, aby mohl vydělávat peníze. Přivydělává si na studium prací jako číšník v noblesní restauraci. Jeho přítelkyně Terry ho má ráda, ale nechce ho představit svým bohatým rodičům. Její otec jí tuto známost vymlouvá a říká, že v záchranné službě si lékaři málo vydělají. Proto Terry jeho představení rodičům neustále oddaluje, až se Kay proto rozlobí a Terry odejde. Ale toto představení rodičům však přišlo nenadále. Kay obsluhuje hosty v restauraci a je bezprostředním svědkem, když jeden z hostů utrpí srdeční mrtvici. Kay ihned odloží podnos a sako, položí muže na zem, podloží mu hlavu a začne bez prodlení provádět masáž srdce a umělé dýchání tak, jak se v institutu naučil. Žena rychle přivede její dceru Terry a ta vidí, že Kay se snaží otce zachránit. Zavolají telefonem záchrannou službu. Než tato přijede, je už muž při vědomí. Když leží na nosítkách, ptá se ho Kay, zda už je všechno v pořádku. Muž mu děkuje a říká, že mu Kay zachránil život. Říká, že ví, že je přítelem jeho dcery, aby dále pokračoval ve svém studiu, studium dokončil, aby mohl nadále pomáhat lidem v nebezpečí života, že on sám vděčí za svůj život jeho schopnostem.

Byla to hra osudu, aby se velmi schopnému, ale chudému mladému muži umožnila životní kariéra? Bez okamžitého zákroku studenta medicíny-číšníka byl by otec Terry zemřel na srdeční mrtvici. Zavedl zásah osudu otce úmyslně do této restaurace, kde se mu nabízel pomoc ve formě mladého adepta lékařství, když mu bezprostředně hrozila smrt? Zdá se tomu tak, že v programu osudu otce Terry byla tato nebezpečná situace na základě závad krevního oběhu otce naprogramována. Byl to tedy opět zásah z univerza, který zavedl otce Terry do restaurace, kde pracoval jako číšník tento schopný student medicíny, který mohl tuto nebezpečnou situaci odvrátit. A určitě to nebyla jenom šťastná náhoda, která měla změnit

negativní postoj otce k chudému partneru jeho dcery jen proto, že mu tento zachránil život.

Dárek ze záhrobí

Mabel Graytonová je velmi nemocná stará žena, která se rozhodne strávit zbytek svého života ve svém domě a nikoliv v nemocnici. Doma ji ošetřuje sestra Beverly z nemocnice a je u staré ženy po celý den a noc. Má již zkušenost s domácím ošetřováním osob před jejich smrtí, dělá to ráda a je velmi trpělivá a nezištná. Cítí, že to její život obohacuje. Paní Graytonová má k sestře Beverly velmi dobrý poměr, zcela jiný než k jejím dvěma dcerám, které čekají jen na to, kdy matka už zemře, aby si odnesly z jejího skromného majetku to, co má nějakou cenu. Chtěly už dříve matku odsunout do domova důchodců a teď mají navíc starost se starým domem a jeho vyklizením po smrti matky. To, co bylo cenné, si rozebraly už dříve. Mabel Graytonová byla 53 roků provdaná a uchovávala v domě nadále maličkosti, pro dcery bezcenný krám. O špercích už neví kde jsou, ty už dcery jistě odnesly. Ponechala si ozdobu z jejího svatebního dortu, cukrovou panenku s širokou sukni, která u ní ve vitrině přetrvala dlouhá desetiletí. Měla ještě dvě velmi cenné briliantové náušnice a z obavy, aby je obě dcery také neodnesly, ukryla už dříve náušnice v cukrovém krepu sukne této panenky. Paní Graytonová byla už nemocí a stářím velmi zesláblá a myslela jen na to, co by sestře Beverly za její příkladnou péči darovala. Beverly však nic nechce a případné dárky odmítá. Paní Graytonová se jí ptá zda ty si vzala aspoň ty dvě věci, které jí byly nejmilejší: cukrovou panenku z ozdoby dortu a starou čajovou konvici. Beverly přisvědčuje. Ráno najde Beverly ženu již mrtvou. Dcery přijdou a ptají se Beverly, co by chtěla za její stálou péči, aby si ze starého bezcenného inventáře vybrala, co se jí líbí. Beverly říká, že by si vzala jen tu starou čajovou konvici a cukrovou panenku na svatební dort staré paní. Dcery odešly a Beverly obstarávala nutné záležitosti.

Náhle se z kuchyně ozve pískot čajové konvice, přestože do ní nikdo nedal vodu a nepostavil na oheň. Najednou je v konvici vařící voda a pára směřuje na cukrovou ozdobu panenky. Ozdoba krepové sukne panenky roztaje a vypadnou z ní dvě velmi cenné briliantové náušnice. Byl to dárek ze záhrobí pro skromnou a ochotnou nemocniční sestru Beverly? Zdá se, že tomu tak je. Sestra Beverly nebyla sensiblní, nemohla vnímat astrální tělo zemřelé paní Greytonové. V duševnu astrálního těla byl v jeho podvědomí paměťový záznam o uschování náušnic v cukrové panence. Na tuto skrýši už paní Graytonová koncem jejího života zapomněla. Infomační energetický záznam v materiálu náušnic zapůsobil stejnou frekvencí na energii astrálního těla paní Gray-

tonové jako komunikační faktor. Astrální tělo se mohlo na bioplasmatické energii žijící sestry Beverly natolik materializovat, že psychokineticky posunulo konvici, naplnilo ji vodou, (patrně vytvořenou materializací), přivedlo ji do varu a konev zaměřilo na cukrovou panenku, aby se briliantové náušnice, tento dárek ze záhrobí, dostal na světlo. Musíme mít za to, že silná emocionální energie paní Graytonové z doby konce jejího života se odvdělila hodně nemocniční sestře Beverly za nezištné služby v době nejtěžší, v době umírání materiálního těla. Naplnila duševno paní Graytonové, které vědělo o místě úkrytu obou náušnic. Způsob jakým se mají náušnice objevit jenom před sestrou Beverly, avšak nikoliv před oběma dcerami, byl vytvořen inteligentní energií astrálního těla paní Graytonové. A snad tato energie také prozařovala do vědomí už zmatené paní Graytonové před její smrtí, když nabízela Beverly cukrovou panenku a čajovou konvici.

Žena v zrcadle

Mladá žena Moma vidí poslední dobou denně v jejím domě v 1. poschodí na chodbě ve velkém zrcadle na stojanu zjevení cizí starší ženy. Zjevení ženy se však objevovalo jenom v zrcadle a objevilo se vždy, když Mona přišla domů, a pak zmizelo. Mona je tím vystrašena a nervově se zhroutí. Toto zjevení viděla vždy jen ona sama. Navštíví doktorku psychologie, a ta jí říká, že musí smrt její nedávno zemřelé matky teprve zpracovat, že z tohoto důvodu se objevují halucinace. To ale není pro Monu uklidňující, má stále obavy ze zjevení. Navečer jí volá její muž z města, že nemůže dnes přijet domů, že je ve městě velmi bouřlivé počasí. Mona se bojí být sama, třese se na celém těle. Zrcadlo na chodbě zakryje příkrývkou. V noci se probudí, zdá se jí, že se někdo dostal do domu. Vyjde na chodbu a náhle se před ní objeví tmavá mužská postava, která ji napadne a ohrožuje nožem. Mona se brání, stojí před zrcadlem a stáhne příkrývku ze zrcadla. Lupič uchopí Monu a ohrožuje ji nožem. Náhle se podívá do zrcadla a s hrůzou vidí v zrcadle, že drží v rukou a ohrožuje nožem tu starou ženu, kterou před rokem už zavraždil, ženu, která se poslední dobou Moně denně v zrcadle zjevovala. Lupič uvolní svou oběť a v hrůze se potácí zpátky k zábradlí schodiště, převrátí se přes zábradlí a spadne dolů. Zraněn se vleče z domu, Mona volá policii a policie lupiče dopadne. Lupič je stále ještě šokován tímto zjevením a říká, že tuto ženu při přepadení loni už zavraždil a nechápe, jak to, že se mu nyní objevila živá v jeho rukou. Lupič je pro vraždu a pro vloupání vzat do vazby. Zjevení staré ženy v zrcadle se u Momy od té doby už neobjevilo.

V tomto případě to byla opět pomsta oběti na jejím vrahovi. Duch oběti před rokem při loupeži zavražděné starší ženy měl jako ostat-

ní astrální těla paranormální schopnosti, tedy i schopnost prekognice, předvídání budoucích událostí. Telepaticky se dozvěděl o myšlenkách lupiče provést přepadení domu Momy. Aby Monu upozornilo na hrozící nebezpečí, zjevovalo se astrální tělo této před rokem zavražděné ženy denně v zrcadle v bytě Momy. Také tuto noc, když se lupič rozhodl přepadení v domě Momy provést. Vrah se zhroutil objevení se fantomu jím před rokem zabitě ženy, kterou nyní držel v rukách a hrozil jí nožem. Ve skutečnosti to byla Mona, kterou se také chystal zabit a která už byla hrůzou napolo bezvědomá. Astrální tělo zavražděné starší ženy prostoupilo materiální tělo Momy s celou svojí podobou starší ženy, které je hrůza z okamžiků její smrti vepsána do obličeje, zatlačilo na okamžiky astrální tělo Momy a zachránilo jí tak život. Lupič byl zjevením zavražděné ženy natolik šokován, že se bezhlavě dal na útěk. Duch zavražděné ženy poznal svého vraha, poznal také za pomoci materiálního těla Momy, které prostoupil a zase musel odejít, svůj stav neklidného a hledajícího ducha, jeho duševní energie se doplnila i tím, že se pomstil na svém vrahovi. Duch se tedy provždy mohl stáhnout z míst, kde se objevoval, a odejít do záhrobí, hyperprostoru.

Svatební výročí

Tento skutečný případ je opět pomstou oběti na jejím vrahovi. To co se zdá neuvěřitelné, skoro zázrakem, je provedeno inteligentní schopností duševna astrálního těla zabitě oběti.

Sharon má dnes 6. výroční den její svatby. Pracuje v úřadovně na computeru a než odejde, chce práci dokončit. Její kolegyně a přítelkyně ji nabádá, aby práce už zanechala a šla domů. Sharon ukazuje své přítelkyni dárek, kterým chce muže překvapit, letenku pro 2 osoby do Paříže. Sharon jede pak domů a překvapeně vidí, že před jejich domem stojí policejní auto. Myslí si, že její muž, policista přijel domů služebním vozem, což však nikdy nedělal. Vejde do domu a k jejímu zděšení vidí svého muže Johna ležet v posteli s neznámou ženou. Chtěla ho překvapit jejím dárkem k výročí svatby a nyní toto darebáctví a bezohlednost jejího muže. Je tím šokována a uražena. Vytáhne z pouzdra u odložených šatů mužovu pistoli a chce muže zastřelit. Muž jí to vymlouvá a dělá nevinného, že jí to musí vysvětlit, že to je jeho kolegyně. Mezitím mladá policistka vyskočí z postele a míří svojí pistolí na Sharon, Sharon zaváhá, je překvapena a muž jí rychlým pohybem vykrotí pistoli z rukou, přiloží pistoli na její hrud' a zmáčkne kohoutek. Sharon se skácí mrtvá k zemi. Jeho přítelkyně nechá z bytu zmizet podezřelé věci. John vysvětluje kolegům, že žena byla zastřelena nešťastnou náhodou při tahanici o pistoli, kterou dostala do rukou. Přesto, že všichni věří, že svou ženu úmyslně zastřelil, uzavře policie tento akt jako

nešťastnou náhodu. Po nějaké době se John se svou přítelkyní policistkou ožení. Přítelkyně Sharon velmi pro Sharon truchlí a je přesvědčena, že John Sharon zavraždil, aby si mohl vzít mladou policistku, s níž měl už delší dobu poměr. Chce pomstít svoji přítelkyni Sharon, obstará si pistoli a chce Johna na zahradě jeho domu zastřelit. Skryje se v lese, který hraničí se zahradou Johnova domu. John právě seká trávu na zahradě benzinovou sekačkou. Namíří na Johna, ale zasáhne jen okrajový lesní strom a uprchne. Pro hluk benzinové sekačky John vystřel z pistole ani neslyšel. Do toho stromu, kde projektil z pistole zůstal vězet, vyryli před léty Sharon a John srdce s iniciálkami jejich jmen.

Nějakou dobu později chce nová mladá paní, aby John tento strom nebo aspoň tyto rytiny Johna a Sharon odstranil, že to nechce mít u její zahrady. Je žárlivá na tento strom, který Sharon měla velmi ráda. John má v úmyslu tyto rytiny s iniciálkami jmen řetězovou motorovou pilou odstranit. Nastartuje pilu a nasadí ji na rytiny. V těchto místech však vězel projektil z pistole po nezdařeném atentátu přítelkyně Sharon na Johna. Rychle rotující řetěz pily uchopí ve dřevě vězící projektil a mrští jej proti Johnovi, John odhodí pilu a padne mrtev k zemi, projektil pistole ho zasáhl přímo do srdce.

Zde můžeme zcela předpokládat, že to byla pomsta zavražděné Sharon ze záhrobí. To, co vypadá jako zásah bioenergie přítelkyně Sharon, je zásah ze záhrobí. Přítelkyně Sharon byla přesvědčená o tom, že vrahem Sharon je její muž, že to nebyla nešťastná náhoda. Její emocionální energie pomsty na vrahovi pronikla do materiálu pistole a do projektilu a energeticky je nasýtila. Ten lesní strom s vyrytými iniciálami, do nichž projektil náhodou vnikl, byl rovněž poznačen emocionální energií Sharon. Strom a projektil způsobily faktor komunikace s duševnem zavražděné Sharon. Je docela možné, že duševno zavražděné, za pomoci emocionálního záznamu v projektilu a za pomoci bioplasmatické energie Johna, bylo ve stavu psychokineticky řídit směr projektilu uvolněného ze stromu, kineticky pohybovaného řetězem motorové pily a zasáhnout přesně srdce vraha.

Vysněný dům

Mladí manželé Elisa a Daniel Adamsovi se rozhodli pro koupi domu. Mladá žena sní už po týdny o jednom určitém domě. Tento velmi hezký dům navštěvuje každou noc se svým astrálním tělem a zná už přesně nejen okolí ale i vnitřní zařízení domu. To, co jí muž nabízí, se jí nelíbí a nemůže se pro žádný jiný dům rozhodnout, chce jen tento dům a žádný jiný. Její muž neví, že Elisa každou noc podniká do vysněného domu astrální cesty. Snaží se najít náhradní dům a bere jí při hledání s sebou. Na cestě k jednomu z těchto možných domů jedou vozem silnicí kolem skupiny domů, když žena uvidí náhle její vysněný dům a prosí

muže, aby zastavil. Podívají se k tomuto domu. Elisa se zde pohybuje zcela jistě, jako by dům a okolí už dobře znala. Jde cílevědomě k domu a vejdou dovnitř. Dům je už vyklizený a Elisa představuje všechno v domě manželovi, chodbu, kuchyň, koupelnu, pokoje, vše jak to viděla při svých astrálních cestách. Přichází neznámá žena a říká, že je majitelkou domu pověřena prodejem tohoto domu, že se majitelka teprve včera vystěhovala. Říká manželům Adamsovým, že mají štěstí, že majitelka jí řekla, aby dům prodala prvnímu zájemci. Manželé řeknou cenu, kterou mohou za dům zaplatit a žena odejde, aby se domluvila s majitelkou. Po chvíli přichází a říká, že to stačí, že jí majitelka řekla, aby prodala dům prvnímu zájemci, že zde nechce bydlet, že v domě straší. Uzavřou tedy koupi, Elisa říká, že si ze strašidel nic nedělá a je velmi šťastná, že má její vysněný dům. Znovu prohlížíjí oba jejich nový dům. V tom přichází předchozí majitelka, podívá se na Elisu, je jejím zjevením šokována a zděšeně říká: „Vy jste tedy to strašidlo, které můj dům každou noc navštěvuje a které mne donutilo se z domu vystěhovat?“

V tomto případě jsme opět u jevu astrálního cestování. Mladá žena Elisa s velkou emocionální touhou najít dům, který se jí líbí a kde by chtěla prožít celý život, způsobila ve spánku uvolnění jejího astrálního těla s celým jejím duševnem a s celou podobou materiálního těla včetně přesné podoby obličeje. Dá se předpokládat, že její silná touha vlastnit tento hezký dům způsobila za pomoci bioplasmatické energie materializaci jejího astrálního těla, jinak neviditelné energie. Zrovna tak mohl, jak jsem se už zmínil, majitel soukromé rozhlasové stanice Ingersoll, na základě toužebného přání, navštívit a fotografovat v r. 1948 Grand Ganyon se svým astrálním materializovaným tělem a být tam kameramanem při filmování krajiny fotografován s celou přesnou podobou materiálního těla. Nebo svědectví nesensibilních osob, které zrakem vnímají astrální těla při jejich bilokaci. Energie astrálního těla je pro nesensibilní (normální) osoby neviditelná. V případě, že však obsahuje velké emocionální přání, se může manifestovat, může se s celou přesnou podobou materiálního těla pomocí bioplasmatické energie materializovat, stát se tak viditelnou a objevit se při fotografování na filmu jako ostatní materializované živé či neživé objekty. Původní majitelka domu zřejmě nebyla mimosmyslově nadaná, v tomto případě by se mohla s astrálním tělem Elisy telepaticky domlouvat. Byla viditelným zjevením fantomu těla ženy vylekána a považovala ji za strašidlo.

Vedení České psychoenergetické společnosti upozorňuje čtenáře na možnost zakoupení publikace Psychokinetické jevy, ve které autor Ing. Jaromír Kapinus vysvětluje řadu těchto neuvěřitelných příběhů. Nejlépe vyřizovat tento požadavek pomocí mailové adresy cepes@cepes.cz.

PEKELNÝ KOSTEL

Filmaři režiséra Trošky si k natáčení scén do filmu „Z pekla štěstí II“ v roce 2000 vybrali jako „Peklo“ nádherné ruiny kostela ve Sv. Jana Křtitele u Kočova. Tento kostel byl údajně založen již v 11. století. V 17. století byl uváděn jako poutní. V letech 1728 - 1732 byl nově postaven a v roce 1782 kostel císař Josef II. zrušil. Od roku 1832 se z kostela na 13 roků stala porcelánka. Po jejím úpadku kostel začal chátrat. Velké sklepení před kostelem vzalo za své až v padesátých letech minulého století, kdy s likvidací celé vesnice byly kostelní sklepy naší armádou vyhozeny do vzduchu. Prý aby se tam neukrývali nepřátelští agenti. Po porcelánce nezůstalo vůbec nic, ani se neví, jakou značku na svých výrobcích používala.

Filmaři ruiny kostela uvnitř vymalovali jako „Peklo“ a tak pro Tachováky to byla velká atrakce. Po skončení filmování jsem se tam vydal podívat. V „Pekle“ už nikdo nebyl, ze stěn kostela na mne koukaly už jen červeno - černé pekelné malůvky. Obešel jsem kostel a virgule mi kývla na nějaké podzemí. V tomto případě se domnívám, že to bylo potrubí, kudy se přiváděla voda z nedalekého rybníčku do podzemí kostela, kde byla asi místnost na praní kaolinu.

Propadlé sklepy po zlikvidování armádou.

Zbytky hráze rybníčku. Tuto hráz rybníčku filmaři využili k vylézání čertů z pekla.

Potrubí vedlo po pravé straně cesty, prošlo pod cestou a zatočilo se pod ruiny kostela.

Za cestou je hluboký příkop, který svedl vodu do potůčku. Když by se tam koplo, narazí se na zbytky z praní kaolínů.

V těchto místech vniklo potrubí do podzemí kostela.

Protože na natáčení filmu podlahu kostela vyčistili až na dlažbu a nebyl na ní vidět žádný propad, mohla by být místnost na praní kaolínů pod podlahou kostela ještě v dobrém stavu.

Za zadní částí kostela byl hluboký příkop, který odváděl vodu z praní kaolínů ven pod cestu. Příkop zavezli při odstranění sutě z kostela před natáčením filmu.

Natáčením filmu „Z pekla štěstí II“ žil tehdy skoro celý tachovský okres. Proto po dvaceti letech se v „pekelném kostele“ sešli místní čerti a jezdcí, kteří ve filmu hráli s režisérem Zdeňkem Troškou. Tuto sešlost si nenechali ujít milovníci Troškových filmů.

Film „Z pekla štěstí II“ proslavil zříceninu kostela sv. Jana Křtitele a nyní by to chtělo se dostat do prostoru na praní kaolinu a najít tam značku dosud

neznámé porcelánky. Možná, že pak na zříceninu kostela se přidělá název zaniklé porcelánky.

František Soukup

Přehled akcí ČEPES v druhém pololetí 2022

Přednášky a semináře

Seminář

Seminář pro praktikující senzibily je zaměřený na harmonizování energetického systému člověka příkládáním rukou podle metodiky této profesní kvalifikace. Jednou ze součástí semináře je projednání otázky duchovního vývoje poskytovatele této služby. Další součástí semináře je seznámení s možnostmi aktivace schopností pro tuto činnost jak přímé, tak praktickými cvičeními na procitování energií člověka.

Seminář se uskuteční v sobotu na podzim roku 2022 v Domě ČSVTS na Novotného lávce 5, Praha 1. Poplatek činí 500,- Kč a je v něm zahrnuta částka na občerstvení i na učební literaturu. Pro upřesnění termínu konání sledujte webové stránky. Doporučujeme včasné přihlášení na e-mail cepes@cepes.cz.

Pokud zájemci budou mít zájem o individuální konzultaci, bude provedena po dohodě.

Kurz a zkoušky

Uskutečníme kurz podle revidovaného standardu „Detekce anomálií zemské kůry“. V kurzu budou probírány základní otázky z geologie a hydrogeologie pro proutkaře. Praktická část bude zaměřena na ovládání proutkařských prostředků pro zjišťování zdroje vody, inženýrských sítí, dutin a tektonických linií. Dále pak proběhnou zkoušky dle příslušného standardu profesní kvalifikace. Po úspěšném vykonání zkoušky bude vydáno osvědčení.

Kurz se uskuteční v sobotu 17. září 2022 v Domě ČSVTS na Novotného lávce 5, Praha 1. Zkoušky se uskuteční následující den, to znamená v neděli 18. září 2022 na zkušebním polygonu. Doporučujeme včasné přihlášení na e-mail cepes@cepes.cz.

Přesné pokyny zašleme přihlášeným zájemcům a zveřejníme je na našich webových stránkách www.cepes.cz.

Poskytování bioenergetických služeb

ČEPES zájemcům poskytuje:

- služby k posílení imunitního systému a regeneračních schopností organismu
- odstraňování všech druhů únavy (včetně stavu „vyhoření“)
- zmírňování bolestí, svalového a kloubového napětí
- zlepšení hybnosti
- harmonizování fyzických i psychických (mimo duševních nemocí) sil klienta

Služby se poskytují převážně ve čtvrtek od 9.00 do 18.00 hod. Objednání je třeba uskutečnit telefonicky na číslech 210 082 252, 723 491 987, nebo e-mailem cepes@cepes.cz.

**Česká psychoenergetická společnost,
pobočný spolek Společenstva drobného podnikání, z. s.**

ČEPES

Novotného lávka 5, 116 68 Praha 1

tel.: 221 082 252

e-mail: cepes@cepes.cz

bankovní spojení: 115-2085550237/0100

Je společenskou neziskovou organizací s právní subjektivitou zabývající se především těmito činnostmi:

Bioenergetické služby

- poskytování bioenergetické péče a harmonizování organismu
- vzdělávání k iniciování schopností a dovedností k profesi Odborný pracovník v přírodním harmonizování lidského organismu
- legislativní zabezpečení profesí našich členů s cílem zařadit jejich profese do Národní soustavy povolání
- k dosažení tohoto cíle pokračovat ve spolupráci s HK ČR a organizacemi obdobného zaměření jako ČEPES

Telestezie

- poskytovat bioenergetické služby k vyhledávání vodních zdrojů a vhodných lokalit pro výstavbu
- organizování proutkařských kurzů

Zájmová a badatelská činnost

- vytvořit pracovní skupiny pro řešení praktických problémů, se kterými se telesteti, bioenergetici a zástupci dalších odborných směrů setkávají v praxi

Osvětová a publicistická činnost

- vydávání zpravodaje PSYCHOENERGETIKA
- zabezpečování přednášek a seminářů
- spolupráce s časopisy

Ve své činnosti ČEPES navazuje na předchozí práce Psychoenergetické laboratoře při VŠCHT Praha z let 1980 - 1990 a využívá zkušeností tohoto výzkumného pracoviště k dalšímu rozvíjení psychoenergetiky.

Rádi uvítáme v našich řadách další spolupracovníky – staňte se našimi členy. Informace o ČEPES a programu můžete získat též na stránkách:

www.cepes.cz